

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Bc. Petra Dulanského a Ivana Procházky v hlavním líčení konaném dne 12. prosince 2024

takto:

Obžalovaný

A. P.,

narozený XXXXX ve XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno,

je vinen, že

v obývacím pokoji bytu č. XXXXX v domě na adrese XXXXX ve XXXXX, okres XXXXX, v němž bydlel jako spolubydlící oprávněného uživatele bytu, poškozeného D. H., nar. XXXXX, který mu na přechodnou dobu obývání bytu povolil,

poté, co jej poškozený již před 13. prosincem 2023 vyzval, že má do 15. prosince 2023 tento byt opustit, v přesně nezjištěné době brzkých ranních hodin dne 13. prosince 2023, po krátkém slovním konfliktu, kdy jej poškozený vyzval k okamžitému opuštění bytu, vzal z kuchyňské linky kuchyňský nůž s černou plastovou rukojetí o celkové délce čepele 21 cm a poškozeného vysokou intenzitou (a dopadovou silou) dvakrát bodnul uvedeným nožem do levé části hrudníku směrem k srdci, přičemž jedna bodná rána pronikla poškozenému do levé pohrudniční dutiny a způsobila průbod levé plíce o hloubce rány 19 cm, druhá bodná rána rovněž pronikla do levé pohrudniční dutiny s průbodem levé plíce, a navíc pokračovala vícečetným, minimálně dvojitým kanálem do

srdce, jícnu a pravé plíce o hloubce rány 23 cm, kdy v této ráně obžalovaný kuchyňský nůž minimálně jednou povytáhnul a poté znovu zarazil do rány,

čímž způsobil poškozenému D. H. zakrvácení pohrudničních dutin při vícečetném bodném poranění hrudníku, čemuž poškozený na místě podlehl, kdy možnosti takového následku, úmrtí poškozeného, si minimálně musel, s ohledem na charakter napadení, být vědom,

tedy

jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem,

čímž spáchal

zločin vraždy podle § 140 odstavec 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 140 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

15 (patnácti) roků.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Odůvodnění:

A/ Skutková zjištění

1. Obžalovaný A. P., poté, co jej poškozený D. H. již před 13. prosincem 2023 vyzval, že má do 15. prosince 2023 opustit byt, jehož obývání mu na přechodnou dobu povolil, v přesně nezjištěné době brzkých ranních hodin dne 13. prosince 2023, po krátkém slovním konfliktu, kdy jej poškozený vyzval k okamžitému opuštění bytu, vzal z kuchyňské linky kuchyňský nůž s černou plastovou rukojetí o celkové délce čepele 21 cm a poškozeného vysokou intenzitou (a dopadovou silou) dvakrát bodnul uvedeným nožem do levé části hrudníku směrem k srdci, přičemž jedna bodná rána pronikla poškozenému do levé pohrudniční dutiny a způsobila průbod levé plíce o hloubce rány 19 cm, druhá bodná rána rovněž pronikla do levé pohrudniční dutiny s průbodem levé plíce, a navíc pokračovala vícečetným, minimálně dvojitým kanálem do srdce, jícnu a pravé plíce o hloubce rány 23 cm, kdy v této ráně obžalovaný kuchyňský nůž minimálně jednou povytáhnul a poté znovu zarazil do rány, čímž způsobil poškozenému D. H. zakrvácení pohrudničních dutin při vícečetném bodném poranění hrudníku, čemuž poškozený na místě podlehl, kdy možnosti takového následku, úmrtí poškozeného, si minimálně musel, s ohledem na charakter napadení, být vědom.
2. Ve výroku rozsudku podrobně popsany skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavní líčení. V souladu s § 2 odstavec 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

2 odstavce 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

3. Obžalovaný A. P. v přípravném řízení dne 15. 12. 2023 (č. l. 308-313), po sdělení obvinění dne 15. 12. 2023 pro zločin vraždy (pouze) dle § 140 odstavce 1 trestního zákoníku, trestnou činnost, která je mu kladena za vinu, nepřímo doznal, kdy, přestože využil svého práva a odmítl vypovídat, v reakci na předložení usnesení o zahájení trestního stíhání uvedl: „Popisovaného jednání jsem se dopustil, ale odmítám, že by bylo vedeno mým úmyslem pana H. zabít. Svého jednání lituji a mrzí mě to“.
4. Při následném vazebním zasedání dne 16. 12. 2023 (č. l. 259-261) obžalovaný k věci nejprve uvedl, že nepopírá, že ve čtyři hodiny ráno dvakrát bodl poškozeného do levé části hrudníku. Nejprve se hádali, nebylo moc světlo (tuto skutečnost pak zopakoval), poškozený pak začal křičet, že zavolá policii a on jej bodl. Poškozený zbraň nevzal. Zcela si neuvědomil důsledky svého jednání, když tam nebylo mnoho světla (arg.: „jakž takž bylo vidět“). Následně na dotazy dodal, že ráno, jak vstal, šel k poškozenému, jak byl u postele, tak poškozený do něj strčil, on pak strčil do poškozeného. Pak poškozený začal křičet a on sáhl po noži. Po první ráně poškozený začal křičet, říkal mu, že je hajzl, a tak jej (v afektu) bodl ještě jednou. Poškozeného bodl „středními“ údery, nožem s čepelí cca 25 cm, kdy tento se do těla poškozeného „ponořil“ asi na 19 cm. Nůž vždy po ráně ihned vytáhl. Věděl, že „jedna rána bude stačit“. Pak už nevěděl, co má dělat, byl to zkrat. Poškozený byl za 5 vteřin mrtvý. Záchranku nevolal, nůž zabalil do mikiny a hodil ho do kontejneru. Mimo tohoto si vzal ještě mobil poškozeného, asi ze strachu, že by mu někdo volal. S poškozeným mimo bydlení žádné konflikty neměli. Že se má odstěhovat (tedy „v pátek vypadnout“) mu poškozený řekl v pondělí. To ráno se jej ptal, jestli si to nechce rozmyslet. Alkohol nikdo z nich nepil ani večer před napadením (v úterý).
5. Ke svým poměrům pak uvedl, že sice nyní nemá zajištěno trvalé bydliště, ale má u koho bydlet, když má přítelkyni, která by jej k sobě vzala. Následně ale uvedl, že předtím neuvažoval, že by šel k přítelkyni, „to by šel až teď“.
6. Opakovaně pak vyjádřil svoji lítost s tím, že celá událost jej neskutečně mrzí, nedokáže si to vysvětlit, když ráno vstával, neměl v úmyslu poškozenému ublížit.
7. K průběhu a motivaci svého jednání se pak vyjádřil prostřednictvím podání svého obhájce prvotně v rámci vyjádření ke změně právní kvalifikace ze dne 17. 6. 2023 (č. l. 313A-313C) a následně podrobněji v rámci vyjádření k obžalobě (č. l. 507-511 včetně příloh), kdy toto obsahově v mnohém koresponduje i s jeho následnými údaji v hlavním líčení, a to nejen v rámci postupu dle § 206a trestního řádu, ale i ve vlastní výpovědi. Tyto formálně listiny pak soud vnímá jako součást obhajoby, a proto zde zmiňuje i jejich hlavní body (ve verzi vyjádření k obžalobě). Jako zásadní je zmiňováno, že obžalovaný odmítá, že by skutek spáchal s jakýmkoliv předchozím rozmyslem a je přesvědčen, že jeho jednání je třeba hodnotit spíše jako zabití než jako vraždu. V této souvislosti pak opakovaně poukazuje na svůj zdravotní stav a s ním spojenou obavu, extrémní strach ze ztráty bydlení v zimě a tím o svůj život a s tímto spojené silné rozrušení, kdy své jednání tak vnímal jako nezvládnutý afekt, kdy v tomto směru poukázal i na závěry znaleckých posudků. Svým jednáním tak chtěl pouze zničit předmět útoku, který jej v jeho vnímání přímo ohrožoval.
8. Z hlediska skutkových okolností je pak mimo popisu jeho psychického stavu uvedeno, že pro něj bylo naprostým překvapením (šokem), když v pondělí 11. prosince 2023 přišel domů a s poškozeným tam byl svědek H., který mu nevybíravým způsobem sdělil, že se má do pátku odstěhovat, neboť tam bude bydlet místo něho. Vzhledem k tomu, že formálně byl nájemcem bytu poškozený, věděl, že byt bude muset opustit, a proto se ještě za přítomnosti svědka H. pokoušel si telefonicky zajistit náhradní bydlení. To se mu nepodařilo, takže doufal, že poškozeného alespoň zvládne přesvědčit, aby mu k vystěhování poskytl více času. Protože byli přátelé, předpokládal, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

se mu to podaří, jakmile na místě nebude svědek H.. O domluvu s poškozeným se tedy pokusil ve středu ráno v době, kdy poškozený standardně vstával do práce, tedy okolo čtvrté hodiny ranní. Poškozený však vůbec nebyl ochoten uvažovat o tom, že by jej nechal v bytě déle, což vedlo k vzájemné slovní rozepři a následné potyčce, při které mu poškozený sdělil, aby z bytu vypadl ihned, nebo na něj zavolá policii (ve verzi vyjádření ke změně právní kvalifikace je popisováno, že tento konflikt trval 5-10 minut). Právě v tomto okamžiku dostal hrozný strach z toho, že jej policie skutečně vykáže z bytu a on ve venkovním mrazivém počasí bez domova nepřežije. Sáh tedy za sebe na kuchyňskou linku (tento popis je shodný v obou verzích), kde nahmatl nůž, a poškozeného, který s ním v tu chvíli cloumal (měl ruce na jeho ramenou), dvakrát bodnul do jeho levého boku. Poškozený se následně svalil na svoji postel, strhnul na sebe přikrývku a po chvíli se přestal hýbat. Teprve v tu chvíli si uvědomil, co vlastně udělal. V panice se tedy snažil zbavit zakrvácených věcí a vražedné zbraně, kterou vyhodil do blízkého kontejneru. Do bytu se později vrátil, neboť nevěděl, kam jinam má jít. Uklidil v něm a přespál. Následující den zavolal na linku 112, že se nemůže poškozenému dovolat a v krátké návaznosti na to byl zadržen.

9. Jinak se vymezil vůči verzi skutkového děje popsané v obžalobě s tím, že pokud by útočil na poškozeného ve spánku, činil by tak potmě, takže na kamerových záznamech by nebyla vidět rozsvícená světla (zjevně reaguje na ne zcela přesný popis vyhodnocení kamerového záznamu), a ránu by pak vedl s největší pravděpodobností ze strany do uličky či ze shora. Poškozeného by navíc musel bodnout skrze přikrývku, neboť manipulace s ní by poškozeného vzbudila a v takovém případě by měl pravděpodobně na sobě stopy obrany proti útoku. Bodné rány jsou přitom umístěny pod paží poškozeného na straně u zdi a neprochází skrz jeho přikrývku.
10. V hlavním líčení dne 14. 11. 2024 obžalovaný na svojí naznačené obhajobě (o napadení v jistém afektu bez úmyslu poškozeného usmrtit) setrval, když nejprve opětovně (následně i opakovaně) vyjádřil svoji lítost nad tím, čeho se dopustil. K osobě poškozeného uvedl, že tento byl jeho dobrý přítel a kamarád. Znali se velmi dlouhou dobu, on sám (poškozený) mu nabídl, že u něho může bydlet. Poškozený znal jeho zdravotní stav, věděl, jakou nemocí trpí i to, že už jednou byl blízko smrti s tím, že byl hospitalizován na JIP v nemocnici v Brně-Bohunicích pro infekci orgánů celého těla, protože neměl v zimě kde bydlet a spal na zemi. Na základě toho má implantovaný defibrilátor, zároveň trpí srdeční arytmií, což znamená, že může kdykoliv bez pomoci lékařů, kteří budou nablízku, zemřít. Zpočátku byli s poškozeným domluveni tak, že mu bude platit nájem 5.000 Kč měsíčně, ale pak se to změnilo, když poškozený řekl, že nechce žádné peníze, že mu nemusí platit, pokud bude uklízet, vařit a bude se o něho starat. Což i dělal, tedy uklízel, vařil, když peníze na vaření mu poškozený H. nedával, to vše platil sám. Dále zmínil, že on sám poškozenému zachránil život při krvácení včasným zásahem a přivoláním rychlé záchranné služby, a i jinak se o něj staral např. když tento měl i jiné problémy. Zde poukázal i na osobu pana P. (jím zmiňovanou i v rámci oznámení na linku 112), který poškozeného často navštěvoval, většinou v podnapilém stavu, opíjel ho, a nakonec i mlátil, kdy on se poškozeného musel zastávat, musel ho bránit. Nakonec to dopadlo tak, že poškozenému musel říct, aby zašel pro pomoc k sousedům, že pana P. pohlídá, aby neutekl z bytu ven (pozn. zde viz i údaje svědka R. a jím předložené CD).
11. K vlastnímu trestnému jednání pak uvedl, že v pondělí 11. 12. 2023 přijel jako vždycky kolem 18.00-18.30 hod. z práce a ve sprše se sprchoval svědek H.. Když tento vyšel ze sprchy, tak se zeptal poškozeného, zdali mu to již řekl. On (obžalovaný) se ho zeptal: „A co mně měl říct?“, a poškozený mlčel a neříkal vůbec nic. Svědek H. pak řekl: „Do pátku se vystěhuješ a místo tebe tady budu bydlet já“, a když se zeptal: „Z jakého důvodu, vždyť ty vlastní barák máš, ty máš kde bydlet, ale já nemám kde bydlet, to tě nezajímá?“, tak uvedl: „Já už jsem s D. domluvený, ty prostě v pátek vypadneš, a když nevypadneš, zavoláme na tebe policii a policejně tě necháme z bytu vystěhovat“. Dne 12. 12. 2023 šel do práce jako vždy, ale nemohl se prakticky na nic soustředit, protože přemýšlel, kde bude bydlet, když má pouhopouhé 3 dny před Vánoci na to, aby se vystěhoval. Odešel z práce dříve a zkoušel hledat nějaké bydlení, kde by u nějakého kamaráda aspoň mohl Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

přečkat svátky. Bohužel nic takového nenašel, všechno bylo marné. Večer přišel domů a s poškozeným H. spolu naprosto nemluvili, nekomunikovali spolu, poškozený si hrál s telefonem, hodně sázel na fotbal, na hokej, na zápasy přes telefon, přes internet, kdy on (obžalovaný) spíš sledoval televizi.

12. Ve středu 13. 12. 2023 vstávali oba v 04.00 hod., jelikož poškozenému zvonil budík, kdy tento roznáší letáky, jezdí na kole, a on vstává ve stejnou dobu automaticky. Dalo by se říct, že on sám spí moc málo, slabě, a poškozený H. skoro vůbec nespával, protože v noci se kolikrát probouzel, sedl si na postel a sledoval na telefonu zápasy, zda vyhrál, nebo nevyhrál. K vlastnímu činu pak uvedl, že šel k posteli poškozeného, a ještě jednou ho prosil, zdali by mu nenechal delší čas na to, aby si mohl něco najít. Říkal mu, že je před Vánoci a nikdo mu během 3 dnů a týden před Štědrým dnem bydlení nedá. V té době poškozený ještě ležel a on u něj v podstatě napůl klečel. Pak se poškozený D. H. posadil a on ho znovu prosil, jestli by jej (tam) nenechal 2-3 týdny, že po Novém roce si určitě něco najde. Nato se poškozený D. H. postavil, řekl, že zavolá okamžitě policii a že jej ten den nechá okamžitě vystěhovat, že nebude čekat 3 dny. Poté mezi nimi došlo ke vzájemné potyčce, kdy se levou rukou natáhl na kuchyňskou linku pro nůž a 2x poškozeného bodnul, a ten se svalil na postel a strhl na sebe příkrývku.
13. V žádném případě tento čin neplánoval, nebyl úmyslný, vůbec o ničem takovém nepřemýšlel. Potom, když se to stalo a on toto udělal, byl v takovém afektu, v takovém šoku, byl zpocený, nevěděl, co má dělat. Nůž zahodil do dřezu a z bytu odešel. Celý den potom chodil po B., hledal někoho, kdo by jej nechal (u sebe) bydlet. Telefon zarazil do sněhu, i když měl GPS a věděl, že ho policie najde. Nůž potom odhodil do kontejneru, když věděl, že v ten den sběrný dvůr vyváží své věci na místo, kde se „zpacifikují“, a byl si tak jistý, že se nenajde. Tuto skutečnost (kam nůž dal) pak sám oznámil policii, protože bez jeho pomoci by policie nůž nenašla.
14. K motivaci svého jednání dále opakovaně uvedl, že to byla zkratová situace, afekt, šok. Následně popsal svoji osobu s tím, že nikdy nikomu neublížil, nikdy se neporval (a to ani jako malý kluk, ani na vojně), hádky se vždy snažil řešit slovně, nikdy ne silou nebo násilím.
15. Opakovaně pak poukázal na roli svědka H., který dle něj o všem rozhodl bez toho, aniž by u toho byl on (obžalovaný). On (obžalovaný) „přišel už ke všemu, což už bylo hotové a neměl k tomu vlastně co říct“. Měl daný limit 3 dny, „buď půjdeš, anebo nepůjdeš“. V takové situaci neví, jak by se kdo jiný na jeho místě zachoval, jemu bylo hrozně. Už v té situaci jednou byl a ocitl se blízko smrti.
16. Na závěr spontánní části své výpovědi opět zmínil svůj zdravotní stav, kdy ve vazbě 2x upadl do bezvědomí, a opět mu bezprostředně hrozila smrt.
17. Na dotazy předsedy senátu ohledně podrobnějšího popisu kontaktu s poškozeným dne 13. 12. 2023 uvedl, že v počátku komunikace poškozený ležel. Protože ale neustále naléhal, tak se posadil, a když naléhal dál, tak se postavil a chytil jej jednou rukou za oděv (kdy názorně ukázal na oblast ve středu hrudníku pod krkem) a druhou se mu opíral o rameno. On sám udělal to samé, a protože mu levá ruka zůstala volná, tak se s ní natáhl ke kuchyňské lince (která byla vzdálena právě na délku natažené ruky), kde vzal do ruky nůž. Tento nůž nevytahoval ze dřevníku (pozn. dřevěného stojanu na nože), jak je uvedeno v obžalobě, ležel přímo na kuchyňské lince, protože to byl jediný ostrý nůž, který poškozený D. H. používal na řezání chleba, když ostatní nože byly tupé. Jak jej poškozený držel, tak tím pádem měl volnou levou stranu hrudníku. On si přehodil nůž z levé ruky do pravé a poškozeného 2x bodnul do levé strany hrudníku. Na to poškozený H. spadl na postel a strhl na sebe příkrývku. Víc nic neřekl, akorát zachroptěl, vyšla z něho bílá pěna. On zůstal stát úplně v šoku, tam už nešlo nic dělat (v kontextu dotazu, proč nevolal záchranku), nic by to nevyřešilo. Potom zahodil nůž do dřezu, a to bylo vše. Na dotaz ke smyslu těchto bodnutí uvedl, že tam určitě nebyl úmysl poškozeného zabít, byl to afekt, šok.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

18. Ke komunikaci s poškozeným po probuzení upřesnil, že tento zpočátku nemluvil, naopak on se ho ptal, jestli si s ním může promluvit, jestli by mu dal ještě nějaký čas navíc. Nato mu poškozený řekl: „Ne, neexistuje, vystěhuješ se do pátku“. Ke vzájemnému postavení (a držení) pak na dotaz, proč jej poškozený držel, ne zcela logicky a konzistentně s dalšími údaji nově uvedl, že poškozený se chtěl natáhnout pro telefon, kterým by zavolał policii. On mu v tom zabránil tím, že ho chytil také pod krk a držel ho dál od telefonu, aby na něho nedosáhl.
19. K vlastnímu mechanismu útoku (bodnutí) uvedl, že poté, co do levé ruky vzal nůž, (tedy za situace, kdy pravou rukou držel poškozeného) tento si přehodil do pravé ruky, kdy tedy poškozeného pravou rukou pustil, a naopak ho zpátky pod krkem chytil levou rukou.
20. V této souvislosti poukázal i na skutečnost, že za situace, kdy poškozený měl levou ruku zvednutou, tak jej mohl bodnout (do konkrétních míst), k takovému bodnutí (do těchto míst) ale v žádném případě nemohlo dojít za situace, kdy by poškozený ležel na posteli. Přitom jak poškozený ležel nelze z té strany (ode zdi) dát nůž a zasadit takové rány, které byly učiněny. Poškozený by navíc byl přikrytý peřinou. Rána by musela být vedena přes peřinu, tzn., díry by musely být i v peřině.
21. Na dotazy státního zástupce zopakoval, že nůž ležel na kuchyňské lince, tam, jak je dřez. Rozhodně vyloučil, že by v té době mohl nůž ležet někde blíže postele poškozeného, když mj. uvedl, že nikdy tak blízko neležel, výjimečně byl na stolečku poblíž postele, když si poškozený krájel chleba. K napadení užitým noži doplnil, že se jednalo o nůž poškozeného H..
22. Po přečtení výpovědi z přípravného řízení (č. l. 308-313 a 259-261) a dotazu na rozpory (zejména v průběhu jím zmiňovaného konfliktu s poškozeným) uvedl, že nesouhlasí čtené údaje o křiku poškozeného, jsou tam určité věci, které tam neřekl, ty jsou tam dosazené. Aspoň si nevzpomíná, že by něco takového řekl. Po zopakování konkrétních údajů (popisujících strčení, opakovaný křik poškozeného před i po napadení nožem) uvedl, že si na to již nevzpomíná.
23. K dotazu na údajnou přítelkyni (u které by mohl bydlet, jak uváděl v rámci vazebního zasedání) uvedl, že tuto měl (pozn. tedy pravděpodobně minimálně do prvního rozhodnutí o vazbě), ale už nemá. K jejím osobním údajům, ne zjevně ochotně a poměrně problematicky uvedl, že se mělo jednat o ženu, která dělala „v B. v jedné fabrice“, kdy se měla asi (arg.: „myslím“) jmenovat S., kdy ale žádné bližší údaje k ní neví. Tedy ani k místu, kde tato bydlela apod. K jejímu bydlišti na výslovný dotaz, kde bydlela, přitom uvedl: „Nevím, já jsem se jí na to ani neptal, jelikož byla často v práci, takže doma vůbec nebyla a já jsem ani o bydlení nežádal“. Na dotaz obhájce, zda by jej tato bývalá přítelkyně opravdu byla schopna ubytovat, pak ovšem uvedl, že se domnívá (arg.: „myslím si“), že snad ano, protože v situaci, v jaké je a jakým handicapem trpí, tak si myslí, že určitě, načas, aspoň přes ty Vánoce, než by si (od ledna) něco našel. Nastalo by u ní ani on sám nechtěl zůstat.
24. Na dotazy státního zástupce ohledně jeho komunikace s operátorem tísňové linky potvrdil, že ve čtvrtek (tedy 14. 12. 2023) volal „112“. Co uváděl si již přesně nevzpomíná, prvně říkal něco o sobě, pak „se to snažil hodit“ na pana P., aby zakryl nějakým způsobem stopy, ale to už bylo stejně zbytečné, věděl, že se na něj jednou přijde. Dále pak ne zcela logicky dodal, že navíc nechtěl, aby tam to tělo dlouho leželo, aby se tam nakonec nezačalo rozkládat, tak nakonec řekl, že to udělal on. (Pozn. komunikace s operátorem tísňové linky žádnou formu doznání neobsahuje.)
25. Na dotazy státního zástupce ohledně jeho pobytu v bytě poškozeného po napadení uvedl, že tento byt opustil ihned poté, co poškozeného bodl, kdy si s sebou vzal mobil (pozn. pravděpodobně myšleno poškozeného). Do bytu se pak asi druhý den vrátil pro nůž, který zabalil do bílé mikiny, a do žlutomodrobílé tašky. Až na konkrétní dotaz předsedy senátu, přes prvotní popření (arg.: na dotaz, zda se do bytu vrátil jindy, než zmiňoval, toto popřel s tím, že ve čtvrtek jej zatkla policie, a to už se tam nevracel), pak zmínil i skutečnost, že ze středy na čtvrtek v bytě přespál. Jako důvod tohoto jednání uvedl, že nic nesehnal (pravděpodobně myšleno místo k přespání) a musel by spát

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

venku, takže mu nic jiného nezbývalo. On jinak sám spával na posteli blíže směrem do náměstí, hlavou k oknu.

26. Na dotazy obhajoby pak znovu poukazoval na své tehdejší pocity, vnímání situace, charakteristiku poškozeného a zároveň zmiňoval svůj zdravotní stav. To že mu poškozený v tu středu řekl, že se má okamžitě odstěhovat, jinak na něj zavolá policii, vnímal jako obrovskou zradu. Nic takového nečekal od člověka, o kterého se staral skoro jako o vlastního otce. Přitom každý (těch lidí bylo více, ale on je nechce jmenovat) s poškozeným manipuloval, každý z něho tahal peníze.
27. Ke svému zdravotnímu stavu pak upřesnil, že k poškození srdce přišel před rokem, také v zimním období konce roku (Vánoc), kdy neměl kde bydlet a v poslední chvíli mu kamarád nabídl, aby u něho spal na zahradě pod pergolou. Tam spal do doby, než mu otekly nohy takovým způsobem, že už nemohl sundat ani boty. Tak si sám zavolal telefonem záchrannou službu. Když pro něj přijeli, byl jen v pantoflích, protože jinou obuv už na nohy nedostal, a když jej přivezli do nemocnice, tak měl tlak 230/160. Lékař, který jej přijímal, mu řekl, že ještě 1-2 minuty a už by jej neprobudili zpátky do života. Na JIP pak strávil 5 týdnů. I proto, když si představil, že stráví druhé Vánoce tak, jak strávil ty první (minulé), tak by to absolutně nepřežil, neměl by žádnou šanci.
28. V hlavním líčení dne 5. 12. 2024 pak do nákresu místa činu doplnil trasu svého pohybu daný den ráno po probuzení. Takto zakreslil pohyb od své postele směrem k posteli poškozeného (podél nábytkové stěny, nikoli přímo podél postelí) a místo jejich konfliktu, kdy nyní situoval vzájemné čelně čelní postavení (a držení) do prostoru před stolkem a křesly, kdy dále uvedl, že od napadení do pádu poškozeného na postel nedošlo k žádné změně v jejich postavení, on s mrtvolou nehybal. K natažení pro nůž uvedl, že se pro něj natahoval na kuchyňskou linku, k prostoru dřezu, přes stůl (což i demonstroval pohybem levé ruky doleva, fakticky upažením s náklonem celého těla), nikoli za sebe (jak zněl, v kontextu dosavadních údajů, dotaz), kdy prostor mezi ním a kuchyňskou linkou, kde je jen stolek, který má cca 70 cm, nebyl nijak velký (arg.: nebylo to těžké proto, aby se pro ten nůž natáhl). Na dotaz obhájce, jak byla zhruba široká ulička mezi kuchyňskou linkou a tím dalším nábytkem, co tam byl, pak uvedl, že tam se dalo jen těžko projít, bylo to tak zhruba na postavu člověka. Z videozáznamu, fotodokumentace a zejména náčrtu ohledání místa činu je přitom zjevné, že tento prostor je přibližně stejně široký jako prostor, kde mělo dojít ke konfliktu (dle náčrtu cca 60 cm, dle popisu ohledání 55 cm, viz č. l. 34).
29. Vzhledem ke (v rámci závěrečné řeči státního zástupce) zmíněné možnosti vyšetřovacího pokusu a obecně relativně souhlasného postoje obžalovaného deklarovaného jeho obhájcem se soud v hlavním líčení dne 12. 12. 2024 rozhodl doplnit dokazování o jistou formu vyšetřovacího pokusu zaměřenou právě na vzdálenost, na kterou by byl (při různých variantách jím popisovaného skutkového děje) obžalovaný schopen dosáhnout. Obžalovaný se však nyní odmítl tohoto vyšetřovacího pokusu účastnit. Stejně tak využil svého práva a odmítl dále vyprávět.
30. Při hodnocení (věrohodnosti) jeho výpovědi musel soud, mimo popsanych nelogičností, změn a rozporů, přihlídnout i k dalším důkazům, které svědčí pro rozpor jeho (ve výpovědi prezentovaných) údajů s objektivní realitou (zejména, co se týče možnosti v afektu vzít nůž), kdy tyto v souhrnu možnou věrohodnost (zde zejména i úplnost) těchto výpovědí zásadně zpochybňují. Soud proto údaje obžalovaného nemohl považovat za zcela věrohodné (resp. úplné) a při posuzování skutkového děje z jeho údajů mohl vycházet pouze tam, kde jsou tyto v souladu s dalšími objektivními důkazy, případně tam, kde jeho tvrzení nebyla vyloučena, za použití zásady „in dubio pro reo“ akceptoval jím tvrzený skutkový popis. V případě obžalovaného pak nelze přehlédnout ani jeho procesní postavení a s ním spojená práva z hlediska uvádění pravdivých údajů. Ovšem sama skutečnost, že soud nepovažuje jeho údaje v mnoha ohledech za věrohodné, jej nezbavuje povinnosti zabývat se jeho obhajobou z hlediska jejího potvrzení či vyvrácení, a tedy prokázání případného trestného jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

31. K případné věrohodnosti obžalovaného pak dále nelze přehlédnout, že i v rámci znaleckého zkoumání obžalovaný ke své osobě uváděl údaje, které nebyly vždy ve shodě s realitou (se záznamy v jeho psychiatrické dokumentaci), kdy problémové informace měl tendenci popírat nebo bagatelizovat. Navíc znalkyni uváděl, že v inkriminované době nebyl pod vlivem alkoholu, ale vzápětí (po zamyšlení) žádal, aby znalkyně zapsala, že před činem v restauraci alkohol pil (pozn. tedy zjevně vyhodnotil tuto informaci jako pro něj pozitivní), což svědčí pro účelovou selekci či manipulaci s údaji.
32. Ze svého trestného jednání je obžalovaný, mimo svého částečného doznání, dále nepřímou usvědčován výpověďmi svědka H., který byl následně vyslechnut i v rámci hlavního líčení dne 5. 12. 2024, a dále svědků K., J., R. a svědkyň A. a S., jejichž výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čteny v hlavním líčení dne 5. 12. 2024, kdy tito svědci, přestože nebyli přítomni přímo trestnému jednání, svými výpověďmi dokreslují osoby obžalovaného a poškozeného a možné důvody konfliktu, případně i jednání obžalovaného v době před činem či po činu.
33. Svědek P. K., OSVČ ve stavebnictví, v přípravném řízení dne 7. 2. 2024 (č. l. 314-318) uvedl, že obžalovaného A. P. zná asi od roku 2018. Obžalovaný P., který říkal, že dělá zedničinu, se jej občas ptal, zda by pro něj neměl nějakou práci. Pak se dozvěděl, že obžalovaný P. měl problémy „finančního rázu“ na ubytovně, ze které ho pak vyhodili. Následně měl přespávat u kamarádů. Na podzim 2023 se jej opět obžalovaný dotázal, zda by pro něj neměl nějakou práci, a on mu občas nějakou lehčí pomocnou práci nabídl. Protože obžalovaný měl problémy se srdcem, tak mu nedával žádnou těžkou práci. V době krátce před usmrcením poškozeného (v pondělí) pracovali spolu od rána celý den na stavbě, kdy do V. B. se vraceli v cca 16:30 hod. Druhý den (log. tedy v úterý) ráno jel s nimi také. Asi hodinu pracovali samostatně v prvním patře a poté začali obžalovaného hledat, protože na stavbě nebyl. Pokoušel se mu dovolat, psal mu SMS zprávy, ale obžalovaný na ně nereagoval. Až po delší době (po obědě) tentýž den mu napsal, že se mu udělalo špatně, měl problémy s kardiostimulátorem, musel si zavolat „záchranku“ a je v nemocnici v Brně. Toto vysvětlení se mu zdálo „zvláštní“, protože žádnou sanitku na stavbě nespatriil a obžalovaný se o problémech nikomu na místě nezminil. Odpoledne mu obžalovaný napsal, že si na stavbě zapomněl tašku se svačinou a požádal jej, aby mu ji přivezl, že si ji převezme v 16:30 hod. na náměstí ve Velké B.. Tašku mu ale dával zřejmě až ve čtvrtek ráno kolem 06:30 hod., nikoliv ve středu, kdy mu obžalovaný (zjevně po SMS s žádostí o dovoz tašky) napsal, že ve středu bude u nějaké přítelkyně. Potom se dozvěděl, že se na náměstí „něco stalo“, a když to začala šetřit policie tak se od známých dozvěděl, že obžalovaný se měl „vypařit“. Poškozeného znal jen od vidění, ví, že u něj obžalovaný bydlel. K osobě obžalovaného A. P. uvedl, že by k němu neřekl nic špatného. Když dělal na stavbě, tak dělal to, co měl a působil na něj klidným dojmem. Neřekl by o něm, že byl nějaké násilné povahy. Dále uvedl, že dle údajů obžalovaného v poslední době na ubytovně mělo dojít ke konfliktu, kterého se mimo obžalovaného měl účastnit i poškozený D. H. a F. P.. Důvod konfliktu ale nezná, ale obžalovaný měl D. H. bránit proti F. P. Z doslechu ví, že obžalovaný měl mít s poškozeným D. H. konflikt ohledně peněz, údajně měl poškozenému nějaké vzít.
34. Jeho údaje o obsahu komunikace s obžalovaným částečně korespondují s SMS zajištěnými v mobilu obžalovaného, kdy v pondělí 11. 12. 2023 kolem 06:30 hod. posílá tento svědek obžalovanému SMS s textem: „Tvl. Jsem zaspal, 20 min“, na což obžalovaný reaguje: „Ok“, tedy zjevně se jedná o komunikaci související s odvozem na stavbu. Další den úterý 12. 12. 2023 se pak po hovoru v délce cca jedné minuty v cca 07:05 hod. jedná mj. o SMS obžalovaného tomuto svědkovi v cca 08:53 hod. s textem: „Jsem v nemocnici nechtel jsem to rikat dostal jsem impulzy!“. Na tuto svědek K. v cca 09:30 hod. reagoval textem: „Vole nedělej mi stresy, máme tady dvě auta a mohli jsme tě odvézt vole“ a obžalovaný v cca 09:50 hod. odpovídá: „Jsem v nemocnici nechtel
- Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

jsem vám delat potíže za chvíli jdu na kontrolu kardiostimulátoru držte mi palce dik L.“. V čase cca 13:06 hod. pak obžalovaný zasílá SMS s textem: „Cau za hodinu mě propustí z nemocnice doves mi peníze od p. dik“. Je zjevné, že tato komunikace navazuje na zmíněné opuštění stavby obžalovaným a jeho prezentaci důvodů odchodu. Další SMS od obžalovaného je z času cca 15:22 hod, kdy píše: „V kolik u vietnamky jsem doma“ na což cca 16:15 hod. navazuje odpověď svědka: „Dvacet pět minut cca“. Tato komunikace pak může souviset s požadavkem na předání věcí (viz i požadavek na peníze výše).

35. V případě tohoto svědka se zjevně jedná o osobu bez bližších vazeb na obžalovaného či poškozeného a obecně tak lze jeho výpověď považovat za věrohodnou. Z hlediska specifické věrohodnosti pak lze takto hodnotit ale jen údaje, kdy popisuje svůj kontakt s obžalovaným, kdy ostatní údaje má zprostředkované (mj. i od obžalovaného) a vykazují jisté nesrovnalosti s realitou (viz např. popis bydlení poškozeného jako ubytovny apod.). Fakticky ale jeho údaje nemají žádnou zásadní hodnotu pro ustálení skutkového děje.
36. Svědkyně S. A. v přípravném řízení dne 7. 2. 2024 (č. l. 319-323) uvedla, že v roce 2011 byli „přátelé“ s A. P.. Asi půl roku měli spolu vztah, obžalovaný ji v té době ale bil, a dokonce za to 4 měsíce „seděl“. Dále uvedla, že obžalovaný hodně pil alkohol, neustále lhal a hledal stále nové ženy, neměl peníze. Ona z něj měla strach a nechtěla již s ním nic mít. Obžalovaný ale do doby, než jej zavřeli, tak jí pořád volal, chtěl po ní různé služby (např. vyprat oblečení apod.) a aby jí nedělal ostudu před domem, což jinak dělal, tak mu vyhověla. V sobotu před vraždou viděla obžalovaného, který byl opilý, v parku ve Velké B., kde si od něj vzala tašku se špinavým oblečením a tuto mu s čistým (vypraným) oblečením na stejném místě druhý den (v neděli) vrátila, kdy byl opět opilý. Řeč přišla i na poškozeného H., kdy jí obžalovaný řekl, že tento již dva dny nebyl doma a nemůže se mu dovolat. Dne 14. prosince 2023 ji obžalovaný naposledy prozvonil, ale když mu volala zpátky, tak už telefon nebral. Dále uvedla, že obžalovaný byl už asi rok fakticky bezdomovec. Poslední zimu byl kvůli velkému mrazu hospitalizován v nemocnici a podrobil se operaci srdce. Dále uvedla, že by ho k sobě domů nevzala, protože byl pořád opilý, a proto měl problémy si nalézt i jiné bydlení.
37. Ze záznamů telekomunikačního provozu přitom vyplývá, že dne 14. 12. 2023 obžalovaný mimo svědka K. a kontaktů „V.“ (V. P.) a „H.“ (poškozený H.) komunikoval (či se pokoušel komunikovat) s kontaktem „S.“ č. XXXXX a to opakovaně (poslední aktivní hovor v cca 10:00 hodin), č. XXXXX (uvedené touto svědkyní v protokole) kontaktováno nebylo. Pokud tedy došlo k této jí zmiňované komunikaci, tak onou „S.“ by měla být právě svědkyně A., kdy takto ostatně dřívější moldavskou přítelkyni obžalovaného označuje i svědek P.. Telefonní č. XXXXX s označením kontaktu „S.“ měl pak v mobilním telefonu uloženo i poškozený H.. Dne 15. 12. 2023 v 06:21 hodin na telefon obžalovaného přichází SMS od kontaktu „S“ – „D umrel na infakt bes na polici“.
38. I v případě této svědkyně jsou její údaje, které soud považuje za věrohodné, pouze údaje vztahující se k osobě obžalovaného, tedy když popisuje jeho chování a jednání (s výhradou údajného odsouzení, kdy z připojených spisů vyplývá, že obžalovaný byl omezen na svobodě, ve vazbě, cca 3 měsíce v roce 2009 a to v souvislosti s napadením jiné ženy). Z hlediska vzájemných kontaktů pak soud jako věrohodné údaje vnímá ty, které jsou v souladu s dalšími objektivními důkazy (zde záznamy telekomunikačního provozu), kdy s ohledem na časový odstup nelze u části údajů vyloučit jisté zkreslení. Zde má soud na mysli mj. komunikaci s obžalovaným, který má zmiňovat dvoudenní ztrátu kontaktu s obžalovaným (což jinak odpovídá jednání obžalovaného po skutku i v rámci údajů dalších svědků), ale tuto (pravděpodobně) situuje již do neděle před vlastním skutkem (tedy do 10. 12. 2023).

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

39. Svědek J. J. v přípravném řízení dne 7. 2. 2024 (č. l. 327-331) uvedl, že poškozeného zná, stěhoval ho do bytu, kde poškozený naposledy bydlel. O poškozeném ví mimo jiné to, že byl v důchodu a roznášel letáky ve Velké B.. Obžalovaného P. zná také z V. B., z hospody. Ví, že tento byl nemocný se srdcem, zda a kde byl zaměstnán, ale neví. Dne 13. prosince 2023 (pozn. v den skutku) se setkal s obžalovaným A. P. v hospodě ve Velké B. a obžalovaný mu sdělil, že se už dva dny nemůže poškozenému H. dovolat a že ho dva dny ani neviděl. Dále se o této věci nebavili a dali si spolu pivo a panáka. O žádných sporech mezi obžalovaným a poškozeným neví, poškozený H. si na něj nestěžoval. Neví nic o tom, že by měl poškozený H. chtít, aby se obžalovaný, který u něj bydlel, odstěhoval. On sám nezaregistroval, že by obžalovaný byl agresivní.
40. Údaje tohoto svědka, které soud považuje, s ohledem na jejich obsah, za zcela věrohodné, tak potvrzují chování obžalovaného po skutku, tedy prezentaci jisté formy obhajoby na dobu činu („dva dny se poškozenému nemůže dovolat, dva dny jej neviděl“). V tomto rozsahu jsou navíc v souladu s údaji dalších svědků.
41. Svědek V. R. v přípravném řízení dne 9. 2. 2024 (č. l. 332-336) uvedl, že asi od roku 2016 bydlí ve stejném domě, v němž bydlel i poškozený, a to v podkroví, kdy poškozený H. bydlel o patro pod ním. Poškozený zde po celou dobu bydlel sám, až zhruba v létě 2023 se k poškozenému nastěhoval obžalovaný A. P. Dne 20. listopadu 2023 potkal poškozeného H. před domem pouze v pantoflích a tento mu říkal, že u něj v bytě je rvačka a že by potřeboval, aby z jeho bytu někoho vyhodil. V bytě se nacházeli obžalovaný P. a pan P.. Poškozený měl ukázat na P. a požádat jej, aby P. vyhodil. Proto P. vyzval, aby odešel, tento odešel, a tím to skončilo. S dalšími osobami v domě, v němž bydlel poškozený, ani s obžalovaným, ani s poškozeným neměl nikdy žádné problémy, konflikty. Nikdy nezaregistroval z bytu poškozeného nějaký velký křik, rány a podobně. Naopak právě v době, kdy se k poškozenému nastěhoval obžalovaný P., tak v bytě poškozeného byl mnohem větší klid a různé návštěvy, které byly někdy i hlučné, ustaly. Má za to, že obžalovaný P. poškozenému vypomáhal s nákupy i s úklidem. O jejich soužití ale nic bližšího neví, poškozený H. se s ním na toto téma nikdy nebavil. Neví tedy ani nic o tom, že by poškozený chtěl, aby se obžalovaný odstěhoval. V této souvislosti si ale vybavil, že toho 20. listopadu 2023 ve skutečnosti poškozený nejprve chtěl, aby z bytu vyhodil nejenom P., ale i obžalovaného P.. Nakonec si to ale rozmyslel.
42. Tento svědek pak v rámci prvotního podání vysvětlení dne 14. 12. 2023 vydal i (cca minutový) videozáznam nahrávky s jím popisovaným konfliktem, který pořídila jeho manželka (viz CD č. l. 112), na kterém je zachyceno, jak společně s poškozeným vstupuje do bytu poškozeného, kde se nachází obžalovaný a svědek P., kterého následně z bytu „vyhazuje“.
43. Údaje tohoto svědka soud opět považuje za zcela věrohodné, když ani on nemá žádné vazby na obžalovaného či poškozeného nad rámec běžných kontaktů (jako ostatně většina svědků), či soudu známé důvody uvádět nepravdivé údaje, a jeho údaje (popisující konkrétní konflikt) navíc korespondují s objektivními důkazy. Z hlediska vlastního skutku mají jeho údaje (obdobně jako v případě jeho manželky) ale pouze minimální vypovídací hodnotu.
44. Svědkyně H. S., prodavačka prodejny T.V., v přípravném řízení dne 9. 2. 2024 (č. l. 337-340) uvedla, že poškozeného znala poměrně dlouhou dobu. Nejprve bydlel v nějakém domě ve Velké B., ale o dům přišel a byl nucen se přestěhovat do svého posledního bytu na náměstí. Dále uvedla, že poškozený byl dobrák, žádné problémy s ním nikdy neměla. Účastnil se různých akcí v rámci spolku důchodců ve Velké B.. Obžalovaný P. byl zákazníkem její prodejny. Ví o něm mimo jiné to, že v minulosti měl napadat svoji manželku či přítelkyni v domě, kde bydlel i poškozený. Obžalovaného P. viděla naposledy „ten den, co se to stalo“, což následně vysvětlila tak, že tím myslela den, kdy to policie vyšetřovala (pozn. tedy ve čtvrtek 14. 12. 2023). Obžalovaný přišel do Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

obchodu brzy ráno po 06:00 hod. (max. do 06:30 hod.) a kupoval si vodku za 85 Kč (což si i následně ověřovala v pokladně). V ten den měl na sobě montérky, ale v poslední době dle ní v ničem jiném ani nechodil.

45. I výpověď této svědkyně, s přihlédnutím k jejímu obsahu, tak soud hodnotil jako věrohodnou, když tato v popisu obžalovaného a poškozeného fakticky koresponduje s dalšími důkazy.
46. Souhrnně lze uvést, s ohledem na skutečnost, že tito svědci nemají v současnosti žádný zásadní (soudu známý) vztah k žádné ze zúčastněných osob, jejich údaje v zásadních okolnostech navíc korespondují s dalšími objektivními důkazy, případně mezi sebou navzájem, že soud nemá důvod, i přes shora nastíněné rozpory ve svém způsobem marginálních, považovat jejich výpovědi za jakýmkoli způsobem nevěrohodné, a naopak z nich jako věrohodných (ve zmíněném rozsahu) mohl vycházet v rámci ustálení okolností souvisejících v širším pojetí se skutkovým dějem.
47. Svědek A.H. v přípravném řízení dne 7. 2. 2024 (č. l. 324-326) uvedl, že se léta (10-15 let) přátelil s poškozeným D. H.. Podle jeho názoru to byl „dobrý kluk, nebyl žádný křivák“. Pravidelně jej navštěvoval a v té době, protože mu doma netekla voda, se u něj i 1x týdně sprchoval. Naposledy u něj byl v úterý (den před vraždou, 12. 12. 2023), když mu poškozený H. volal, že mu asi P. sáhnul do peněženky a vzal mu peníze a chtěl po něm, aby přijel a vyhodil ho. Přijel tam asi někdy kolem 14:30 hod., obžalovaný tam u H. byl a spal, sám poškozený D. H. ale v bytě nebyl, protože šel pro pivo. On se osprchoval a když se H. vrátil, tak tento obžalovaného probudil. On sám (svědek) poté řekl obžalovanému P., že kdyby nebyla venku taková zima, tak by ho vyhodil hned, ale nakonec mu dal ultimátum, že se musí do pátku 15. prosince vystěhovat. Obžalovaný P. se začal tvářit nějak divně, začal někomu volat a řekl mu, že na tom pracuje. On se pak už bavil jenom s poškozeným a následně jel do V. M.. Ten den viděl poškozeného D. H. (a stejně tak i obžalovaného P.) naposledy. K odcizení peněz dále doplnil, že mu poškozený H. měl uvést, že se mu ztratilo asi 750 Kč z peněženky. Obžalovaný P. nejprve měl svádět krádež peněz právě na něj, protože i on měl klíče od toho bytu (pozn. tato „strategie“, tedy snaha svést problém na jinou osobu, zjevně odpovídá vzorcům chování obžalovaného, kdy tento takto postupuje i v tomto případě, viz snaha označit jako možného pachatele svědka P.). Dále popsal soužití obžalovaného s poškozeným s tím, že poškozený si mu nikdy nestěžoval na to, že by se k němu obžalovaný choval jakkoliv agresivně. Obžalovaného A. P. prakticky neznal, potkal se s ním náhodně asi 2x u poškozeného, kde se koupal, takže obžalovaný věděl, že má klíče od bytu. K důvodům, proč k odchodu z bytu nevyzval obžalovaného přímo poškozený H. uvedl, že neví, domnívá se, že mu to i řekl, ale protože nebyl „výbojný“, tak o to požádal jej. Ne zcela logicky (v kontextu výše uvedeného) pak na dotaz uvedl, že na době, do kdy se měl obžalovaný odstěhovat se shodli všichni tři (on, poškozený i obžalovaný). K dotazu na reálnost této lhůty (do pátku, tedy do 3 dnů) pak doplnil, že on sám nabízel obžalovanému ubytovnu v K.. (Pozn. logicky tak popisuje obsáhlejší komunikaci ohledně odstěhování obžalovaného, než byla dosud zmíněna.) Na dotaz, co měl poškozený s bytem dále v plánu, pak uvedl, že on řekl poškozenému, že by se do V.B. přihlásil k trvalému pobytu na městský úřad a bydlel by u něj. Domnívá se (arg.: „myslím“), že s tímto poškozený souhlasil, když byl zklaman z (chování) obžalovaného. To, aby obžalovaný z bytu odešel, ale nebylo vyloženo jeho přání.
48. V hlavním líčení dne 5. 12. 2024 na svých údajích setrval, kdy sice nejprve uvedl, že si pamatuje jen, že u něj (obžalovaný u poškozeného) bydlel, ale na další podrobnosti (zejména datové) si nepamatuje. Protože ztratil kamaráda, tak to „vypustil“. Následně ale potvrdil pravdivost svých předchozích údajů. Jinak spontánně zmínil údaj o tom, že dle údajů poškozeného mu měl obžalovaný „vykrást peněženku“ a proto ho chtěl vyhodit, kdy on sám se obžalovaného zastával, říkal poškozenému H., aby ho nevyhazoval, když je venku zima. Nakonec mu dali ultimátum, do kdy se má vystěhovat a „on ho v té době zabil“. K údajům z přípravného řízení, že se na vystěhování Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

všichni tři dohodli, pak vysvětlil, že poškozený s tím souhlasil a obžalovaný si (ještě před ním) telefonicky začal shánět jiné bydlení, takže dle něj fakticky také souhlasil. Následně ovšem zmínil, že obžalovaný říkal, že si to začal shánět po telefonu. Na dotaz, zda v jeho přítomnosti byl obžalovaný konfrontován se skutečností, že měl poškozenému ukrást hotovost, nejprve uvedl, že asi ano (protože D. mu říkal, že to chtěl právě kvůli těm penězům), ale později připustil, že toto asi přímo nezaznělo. O osobě obžalovaného jinak nic neví, tedy nezná ani jeho přítelkyni, ani neví nic o osobě se jménem či přezdívkou S. či S.. Byt poškozeného (ze stavebně technického hlediska) zná, občas tam dříve i přespával, dle něj zde nedošlo k žádným změnám, pouze si tam obžalovaný donesl ledničku. Obžalovaný spal na posteli u okna, poškozený na posteli blíže kuchyňské lince. Na dotazy obhajoby pak popsal svoje tehdejší bydlení, kdy sice má vlastní rodinný domek (arg. „baráček“, „chaloupku“) v N. V. u H., ale v té době, protože je invalidní, již měl domluvené bydlení v domově s pečovatelskou službou v D. R.. Protože mu tam tehdy u domu překopali vodovod, tak využíval možnosti sprchovat se u poškozeného. Na dotaz, proč poškozený sám neřekl obžalovanému, aby se vystěhoval a chtěl to po něm, pak uvedl, že ten mu to určitě řekl předtím, než on tam přijel, ale obžalovaný nechť poslouchat, tak se domluvili, že mu řeknou, že (jinak) v pátek zavolají policisty a nechají jej vystěhovat.

49. Tento svědek potvrdil údaje obžalovaného o komunikaci ohledně jeho vystěhování, a lze je tedy v tomto rozsahu vnímat jako věrohodné. Jako věrohodné pak soud hodnotil i datování komunikace s obžalovaným (dne 12. 12. 2023), kdy toto logicky navazuje na další důkazy (zde mimo jiné komunikaci obžalovaného či svědeckou výpověď svědka P.), případně i údaje o důvodech, proč chtěl poškozený H. ukončit pobyt obžalovanému (tvrzená ztráta finančních prostředků), kdy tyto jsou v souladu s dalšími důkazy (svědeckými výpověďmi svědků P. a P.) a soud s ohledem na tyto závěry vnímá jeho výpověď, i přes popsané rozdíly, v zásadě v hlavních bodech za věrohodnou.
50. Mimo těchto svědků, kteří byli již v přípravném řízení vyslechnutí v procesním postavení svědka, jsou obsahem spisu i úřední záznamy o podaném vysvětlení dalších osob, které byly v kontaktu s obžalovaným či poškozeným. Všechny tyto úřední záznamy o podání vysvětlení byly za splnění podmínek § 211 odstavec 6 trestního řádu čteny v hlavním líčení dne 5. 12. 2024.
51. Svědek V. P. v rámci podání vysvětlení dne 15. 12. 2023 (č. l. 103-104) tak uvedl, že s poškozeným D. H. byli několik let kamarádi, kdy poškozený ho většinou navštěvoval u něj v bytě. Když poškozenému nezbývaly peníze, tak si přivydělával tím, že chodil s poštou, roznášel dopisy. Když šel s poštou, tak se zastavil třeba na kávu nebo pivo. V úterý 12. 12. 2023 se u něj poškozený H. zastavil kolem poledne, když roznášel dopisy. Chtěl řešit zvýšení záloh za energie, protože mu je v bytě výrazně zvedli. Dále si mu poškozený stěžoval na obžalovaného P., kdy mu přímo řekl, že už toho s ním má dost. Obžalovaný P. mu údajně měl v posledních dnech vzít z peněženky nějaké peníze, navíc když se domluvili, že nakoupí jídlo a uvaří, tak to taky nedodržel. Proto se rozhodl už celou situaci vyřešit. Poškozený H. mu přímo řekl, že to v úterý odpoledne už radikálně vyřeší a z bytu obžalovaného P. prostě vyhodí. Dle něj byl poškozený H. dobrák a obžalovaný P. toho využil a využíval neustále. K osobě obžalovaného P. dále uvedl, že tento byl poslední dobou špatný, přišel o všechno, chlatal a mozek už mu nepracoval.
52. Dále uvedl, že se s poškozeným H. domluvili, že ve čtvrtek spolu vyrazí do Lidlu nakupovat, když občas jezdili takto společně nakupovat. On jako invalida na trojkolce a poškozený H. jezdil na elektrokole. Ve středu 13. 12. 2023 H. opakovaně (9x) volal a tento mu hovor nepřijímal a na SMS neodpovídal. Poprvé mu volal v 07:45 hod. a naposledy v 16:29 hod. Ani jeden z hovorů H. nepřijal, a to mu bylo divné, měl o něj strach, protože podle jeho názoru H. na tom nebyl zdravotně úplně nejlip. Když se mu H. neozýval, tak protože měl strach, že se něco stalo, zavolal dne 14. 12. 2023 v 10:00 hod. P.. Obžalovaný mu ale také hovor nevzal. Proto mu poslal SMS s dotazem, zda Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

půjde zítra na Charitu a ten mu až po cca 15 minutách odpověděl, že půjde. S obžalovaným P. naposled osobně mluvil v sobotu dne 9. 12. 2023, kdy po něm chtěl, aby mu nakoupil. Dal mu peníze a obžalovaný P. mu dle dohody nakoupil. To bylo naposledy, co jej fyzicky viděl. Na dotaz, zda se s obžalovaným P. domlouval, že u něj tento bude bydlet, uvedl, že v žádném případě. Nikdy by si ho k sobě nevzal. Někdy před dvěma lety u něj obžalovaný P. asi čtyři noci přespál a už by to znovu nedovolil. Jako důvod zmínil, že obžalovaný, když je střízlivý, tak dokáže i pracovat a je ochotný a slušný, ale když se napije, tak se s ním nedá domluvit a je agresivní.

53. Údaje tohoto svědka ohledně komunikace pak v zásadě korespondují se záznamy telekomunikačního provozu, a to jak mobilního telefonu obžalovaného, tak poškozeného. Skutečnost, že popisuje agresivitu obžalovaného (po požití alkoholu) pak koresponduje i s dalšími (i objektivními) důkazy. Vzhledem k tomuto lze obecně i specificky jeho údaje považovat za věrohodné a lze tak vycházet ze skutečnosti, zmiňované i svědkem H., tedy, že důvodem požadovaného odchodu obžalovaného ze strany poškozeného nebyla nějaká zákulisní dohoda, ale reakce na poškozeným vnímané odcizení finanční hotovosti obžalovaným.
54. Svědek V. K. v rámci podání vysvětlení dne 15. 12. 2023 (č. l. 101-102), nejprve popisoval aktuální kontakt s obžalovaným P., kterého krátce předtím (podáním vysvětlení) informoval, že u H. jsou policajti a hasiči, tak ať tam dojde, že ho určitě hledají, protože H. je mrtvý. Obžalovaný P. byl hodně překvapený a řekl, že teď nikam nejde, že musí na polikliniku, tak ať si ho policajti najdou. Dle něj byli H., P. a P. taková parta, která se dost věnovala alkoholu. Většinou postávali před hospodou Š., a tam pili tvrdý alkohol. K osobě obžalovaného A. P. pak uvedl, že ten přišel o všechno. Ještě před 2 roky dělal zedníka, ale teď už každý den jen chlastá. Dřív bydlel s nějakou Moldavankou, ale tu okrádal o peníze a fyzicky jí mlátil, tak ho vyhodila. Potom měl bydlet na ubytovně, ale protože když se napije, tak je agresivní a jsou s ním problémy, tak na ubytovně taky skončil. Teď od léta 2023 bydlel v obecním bytě u H.. Ten ho u sebe nechal bydlet, protože to je takový „hloupý blbec“.
55. Přestože ani jeho údaje nemají přímou vypovídací hodnotu ke skutku, s ohledem na skutečnost, že tomuto nebyl přítomen, jeho popis okolností souvisejících s obžalovaným či poškozeným koresponduje s dalšími důkazy a lze jej tak považovat za věrohodný, lze z něj vycházet při posuzování věrohodnosti dalších svědků. I tento svědek tak obžalovaného popisuje mj. jako osobu, která je po požití alkoholu agresivní (viz svědci P., S.). A stejně tak potvrdil i údaje svědkyně A. o konkrétní agresivitě obžalovaného vůči ní.
56. Svědek F. P. v rámci podání vysvětlení dne 14. 12. 2023 (č. l. 105-106) uvedl, že D. H. byl jeho kamarád, navštěvoval ho doma. Cca od letošního léta u H. „načerno“ bydlel obžalovaný A. P. Poškozeného D. H. viděl naposledy venku v pondělí nebo v úterý (11. 12. nebo 12. 12. 2023) někdy po ránu u obchodu (u Vietnamce) ve Velké B.. H. tam přijel na kole. On sám se tam (nahore u Vietnamce) schází každý den po ránu ještě s dalšími svými kamarády, chodí tam na „štamprli“, popíjí tam alkohol. Poškozený H. tam s ním mluvil o obžalovaném P., říkal: „Co já s tím mám dělat“, že mu vybral celou peněženku. O jakou částku se jednalo, neví, neptal se. Dle něj je P. „křivák“, D. H. spíše dobrák, hodný člověk. H. řekl, aby tedy P. z bytu vyhodil, divil se mu, proč ho nechává u sebe bydlet, že jsou s ním jenom problémy. Druhý den, neví, zda v úterý nebo ve středu (12. 12. nebo 13. 12. 2023) byl zase u Vietnamce, byl tam i obžalovaný A. P., který byl jak „zařezanej“, vůbec nemluvil, což mu není podobné, protože vždycky toho „nakecal“, ale teď byl zamlklý. Dnes ráno v sedm hodin (tedy 14. 12. 2023) byl opět nahore u Vietnamce. Obžalovaný P. byl opět zakřiknutý, tak jako včera (tedy 13. 12. 2023), říkal, že mu D. nebere telefon, že mu ho nebral ani včera. Když se P. ptal, proč tedy nejde domů za D., když má klíče od bytu, tak P. řekl, že ne, že tam nejde, že jde za S. (jedná se o přítelkyni z Moldavska, která bydlí na ubytovně Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

společnosti B. ve V.B.), že má koupit žrádlo pro kočky. Ještě tam obžalovaný P. říkal, že když „D.“ (pozn. poškozenému) volal, takže z jeho telefonu slyšel Ukrajince, ale který den tohle říkal, již přesně neví. Dle něj byl obžalovaný A. P. ty dva dny úplně jiný, choval se nezvykle zaraženě. Pokud tedy poškozený nezemřel přirozeně, tak dle něj „mu to udělal“ P.. Dále uvedl, že dnes v 10:10 hod. (dle výpisu přijatých hovorů v mobilním telefonu) mu telefonoval jeho syn Z. P. a řekl mu, že je D. mrtvý. V té době byl u Vietnamce i obžalovaný P., a když nahlas řekl, co slyšel od syna, tedy že je D. po smrti, tak obžalovaný P. mlčel, divně koukal a řekl jen, že jde za S.. Od koho toto jeho syn věděl, neví.

57. K dotazu na konflikt s D. H. z listopadu letošního roku (2023), reagoval mávnutím ruky, s tím, že to tak nebylo, že D. nechtěl ublížit, kdy opakoval, že to byl hodný člověk. Na dotaz, zda by šel na detektor lži, odpověděl, že ano.
58. Z hlediska věrohodnosti jeho výpovědi musel soud vnímat jeho problematické vztahy a to nejen s obžalovaným ale i poškozeným, na druhou stranu musel vnímat, že jeho údaje v zásadních bodech, tedy např. popis formy použité „obhajoby“ obžalovaného (že mu obžalovaný dva dny nebere telefon atd.) či údaje poškozeného o ukradení peněz obžalovaným nestojí osamoceně, ale potvrzují je i další svědci, a za této situace je v daném rozsahu posuzoval jako věrohodné.
59. Svědkyně B. R. v rámci podání vysvětlení dne 14. 12. 2023 (č. l. 109-110) uvedla, že poškozeného D. H. viděla naposledy v pondělí nebo v úterý (11.12. nebo 12. 12. 2023) okolo 13.00 hod., když šla pro svoji dceru do školy. Z bytu poškozeného H. byly slyšet často hádky, furt se hádali a dost pili. Dále popsala okolnosti konfliktu v pondělí dne 20. 11. 2023 okolo 20.00 hodiny, kdy byla s manželem večer venčit psa. Venku před domem byl D. H. a brečel, říkal, že ho doma zbili, měl rozbitý obličej, tekla mu z něho krev, říkal, že ho napadl P.. Prosil jejího manžela, aby P. vyhodil nebo ať zavolají policii. P. byl dle ní hodně pod vlivem alkoholu, ten druhý, H. spolubydlící, byl strýzlivý, měl „dodrápané“ ruce (ukazovala na předloktí) od toho, jak P. s H. od sebe odtrhával. F. P. v jejich domě od té doby nepotkala, dříve ho tam vídávala. Několikrát se stalo, že tento zvonil na domovní zvonek, chtěl se dostat dovnitř, tak vyzváněl, dokud mu někdo nepřišel otevřít. Spolubydlícího D. H. nezná jménem, ale policii potvrdila dle předložené fotografie A. P., že to je ten, který u H. bydlel. Bydlel u něho od letošního léta, již v červenci ho v domě potkávala. Vídávala ho vynášet koš s odpadky, chodit na nákup, její manžel viděl, že tento H. opravoval kolo, nosil nahoru brambory.
60. K dotazu pak uvedla, že tento týden (11.-14. 12. 2023) spolubydlícího D. H. (pozn. tedy obžalovaného P.) v domě nepotkala ani ho do domu nepouštěla, když přes den a večer chodí venčit psy a doprovází svoji dceru do školy a ze školy, a pokud někoho pouští do domu, tak musí jít vstupní dveře do domu fyzicky otevřít, protože otevírání na „bzučák“ je rozbité.
61. Její údaje, s ohledem na vlastní obsah, tak zůstaly bez významu k ustálení skutkového děje. Tento úřední záznam přes tuto zjevnou nadbytečnost soud provedl i s ohledem na důkazní návrh obžalovaného v rámci jeho vyjádření k obžalobě.
62. Vyjma svého částečného doznání ke skutkovým okolnostem a popsáných údajů svědků je obžalovaný dále nepřímě ze svého trestného jednání usvědčován i listinnými důkazy, zejména protokolem o ohledání těla mrtvoly včetně fotodokumentace, protokolem o ohledání místa činu, včetně náčrtku a fotodokumentace a navazujícími znaleckými zkoumáním, dokumentujícími zejména místo činu (nález poškozeného) a následek, zranění poškozeného.
63. Protokolem o ohledání těla mrtvoly D. H. ze dne 14. 12. 2023 v čase 11:37-13:00 hod. včetně fotodokumentace (č. l. 13-24), bylo zdokumentováno místo nález mrtvoly D. H., zejména jeho Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

poranění (průbody na levé straně hrudníku), jeho poloha na posteli včetně prvotního zakrytí peřinou, jeho oděv a dále částečně i místní uspořádání v uvedeném bytě (zde zejména rozmístění nábytku) a místa nálezu zajištěných pachových a biologických stop. Z fotodokumentace je tak zřejmé, že poškozený leží zpočátku na posteli hlavou směrem ke kuchyňské lince (v ose okno-dveře pak směrem ke dveřím), prakticky ke krku přikrytý nepovlečenou peřinou. Pachová stopa pak byla odebrána z (vnější i vnitřní) kliky vstupních dveří (viz protokol č. l. 25), kdy s ohledem na údaje obžalovaného pak bylo upuštěno od jejího vyhodnocení (viz záznam č. l. 27).

64. Protokolem o ohledání místa činu, včetně plánu a fotodokumentace ze dne 14. 12. 2023 v čase 16:56 hod. až 19:30 hod. (č. l. 32-51 + 528-529), je zdokumentováno místní uspořádání na místě, kde prvotně došlo k nálezů těla poškozeného, nyní již bez jeho těla, stejně tak místa nálezů dalších věcných a biologických stop (nožů, nůžek, peněženek, mobilů a polštáře a deky potřísněných tekutinou červené barvy z postele, kde prvotně ležel zemřelý poškozený).
65. Z orientačního plánu a protokolu jsou pak zřejmé zejména vzdálenostní poměry, kdy v případě postavení obžalovaného někde u postele poškozeného, tedy před konferenčním stolem, tak vzdálenost jeho těla ke hraně kuchyňské linky činí minimálně 140 cm. Pokud by tedy, dle prvotního tvrzení obhajoby, tento stál v čelně čelním postoji vůči poškozenému, který jej držel za oděv pod krkem (či na horní části hrudníku), a to zády ke kuchyňské lince, tak by musel při mírném otočení (pozn. protože stále je držen zvednutými rukami poškozeného, aby měl prostor jej následně do odkrytého prostoru bodnout, kdy tyto ruce, minimálně ta, co se mu opírá o druhé, zjevně pravé rameno brání plnému otočení) dosáhnout přes prostor stolu, na kterém se nachází různé kuchyňské nádobí, na nůž ležící na kuchyňské lince. Pokud by i stál prakticky opřen o daný stůl a nůž ležel někde na kraji kuchyňské linky, tak minimální vzdálenost, kterou by jeho ruka musela překonat, aby byl schopen dosáhnout na (na lince ležící) nůž, by činila cca 140 cm, což je při zohlednění nutnosti prsty dosáhnout na nůž tak, aby ho mohl vzít do ruky (nikoli se jen dotknout), což představuje další vzdálenost, při notorietě, že výška lidského těla se přibližně rovná délce rozpažení, které by tak u obžalovaného (při výšce 178 cm) mohlo činit cca 180 cm a polovina od svislé osy těla tedy cca 90 cm, je naprosto nereálné. Zde je zásadní i ta skutečnost, že i dle tvrzení obžalovaného tělo bylo jistým způsobem „fixováno“. Tím má soud na mysli, že obžalovaný prezentuje, že s ním poškozený „cloumal“, což pohyb do strany horní částí těla minimálně znesnadňuje, ne-li znemožňuje, a navíc možnost pohybu dolní částí těla (nějakou formu ukročení) znemožňuje právě na fotodokumentaci (včetně videa) zjevné rozmístění nábytku. V případě novější verze s postojem bokem ke kuchyňské lince, při postavení někde v prostoru křesla, či případně na rozhraní konferenčního stolu a křesla (resp. na linii tohoto stolu a křesla), by se jednalo o obdobnou vzdálenost (reálně o něco menší), nyní již bez nutnosti natáčení těla při snaze dosáhnout na kuchyňskou linku, tedy technicky přijatelnější verzi pohybu. I v takovém případě by ale náklon těla vlevo od svislé osy procházející středem těla, tak aby obžalovaný dosáhl na nůž na kuchyňské lince, byl při daných vzdálenostních poměrech a obžalovaným prezentovaném držení (cloumání) nereálný. Soud navíc i s ohledem na další důkazy danou, obžalovaným prezentovanou, variantu nepovažuje za možnou.
66. Protokolem o ohledání místa činu ze dne 18. 12. 2023 v čase 10:00 hod. až 10:40 hod., včetně náčrtku, plánu a fotodokumentace (č. l. 52-57), bylo zdokumentováno místo nálezů mobilního telefonu zn. Xiaomi u zadního vchodu Polikliniky V. B., kdy z této věcné stopy byla odebrána i stopa pachová (viz protokol č. l. 60-61) kdy s ohledem na údaje obžalovaného pak bylo upuštěno od jejího vyhodnocení (viz záznam č. l. 62). Místo nálezů mobilního telefonu poškozeného pak odpovídá údajům obžalovaného.
67. Protokolem o ohledání místa činu ze dne 16. 12. 2023 v čase 09:00 hod. až 11:35 hod., včetně náčrtku, plánu a fotodokumentace (č. l. 63-82), bylo zdokumentováno místo nálezů igelitové tašky, ve které byla mikina s nožem, v hale dotřídňovací linky odpadu v areálu Technických služeb Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

města V. B.. I nález vražedné zbraně (k útoku použitého nože), včetně věcí, do kterých byl nůž zabalen, pak odpovídá údajům obžalovaného o tom, jakým způsobem nůž zabalil a ve své podstatě i tomu, že tento vyhodil do kontejneru.

68. Při prohlídce těla obžalovaného dle § 114 trestního řádu dne 14. 12. 2023 v čase 17:00-17:20 hod. (č. l. 233-243 včetně fotodokumentace) byly zajištěny biologické stopy (výtěry zpod nehtů a stěry z dlaní). Na těle obžalovaného nebyly zjištěny žádné známky poranění s výhradou starších (hojících se) povrchových škrábanců na předloktí (zápěstí) pravé ruky. Z hlediska uplatnění obhajoby pak jistý význam má i údaj o tělesné výšce 178 cm, kdy z něj lze vycházet i z hlediska rozpětí paží, jedné ze základních antropometrických charakteristik, která u běžné evropské populace zhruba odpovídá tělesné výšce (což soud považuje za notorietu, ale přesto jako listinu doplnil údaje z Wikipedie č. l. 580).
69. Při ohledání těla zemřelého dne XXXXX (č. l. 247) byly zajištěny další biologické stopy (zejména výtěry zpod nehtů) a věcné stopy (oblečení, co měl poškozený na sobě v době napadení a úmrtí, kdy toto bylo opět znečištěné červenohnědými skvrnami).
70. Na základě takto zajištěných stop pak bylo odborným pracovištěm, OKTE, Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, zpracováno příslušné odborné vyjádření.
71. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika (č. l. 86-90 včetně fotodokumentace) bylo prokázáno, že na stěrech označených "1", "2", "3" a "4" (zajištěných při prohlídce těla zpod nehtů a dlaní obžalovaného A. P.) se nenachází viditelný biologický materiál. Z izolátů DNA z těchto stěrů byly stanoveny smíšené profily DNA, ve kterých lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Majoritní složka profilů DNA je totožná a vykazuje individuální shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku obžalovaného A. P.. Minoritní složky profilů DNA byly vyhodnoceny jako neupotřebitelné.
72. Na stopě označené "2" (mikina) byla zkoumáním v odvětví biologie prokázána přítomnost krve, konkrétně v drobné červenohnědé skvrně uprostřed předního dílu a v drobné červenohnědé skvrně na levém rukávu. Z izolátů DNA stěrů z těchto skvrn byly stanoveny smíšené profily DNA, ve kterých lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Majoritní složka profilů DNA je totožná a vykazuje individuální shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Minoritní složky profilů DNA byly vyhodnoceny jako neupotřebitelné. Z izolátu DNA stěrů z vnitřní strany mikiny z oblasti za krkem a z oblasti obou podpaží byl stanoven smíšený profil DNA, ve kterém lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Majoritní složka profilů DNA vykazuje individuální shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku obžalovaného A. P.. Minoritní složka profilu DNA ze stěrů z vnitřní strany mikiny z oblasti za krkem byla vyhodnocena jako neupotřebitelná. V případě stěrů z vnitřní strany mikiny z oblastí obou podpaží pak minoritní složka profilu DNA obsahuje znaky profilu DNA stanoveného ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Nejedná se o individuální shodu, pouze nelze uvedenou osobu vyloučit jako možného přispěvatele do směsi.
73. Na stopě označené "3" (kuchyňský nůž) byla zkoumáním v odvětví biologie prokázána přítomnost lidské krve, konkrétně v rozsáhlé červenohnědé skvrně na obou stranách čepele, na hřbetu rukojeti a pravé straně rukojeti. Z izolátů DNA stěrů červenohnědé skvrny z levé strany čepele kuchyňského nože poblíž ostří a stěrů červenohnědé skvrny uprostřed pravé strany čepele kuchyňského nože byl stanoven totožný profil DNA jedné osoby. Porovnáním profilu DNA byla zjištěna individuální shoda s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Z izolátů DNA stěrů z hřbetu rukojeti kuchyňského nože a stěrů z pravé strany rukojeti kuchyňského nože byly stanoveny smíšené profily DNA, ve kterých lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Majoritní složka profilů DNA je totožná a vykazuje shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Minoritní složky profilů DNA byly vyhodnoceny jako neupotřebitelné. Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

74. Na stěru zpod nehtů pravé ruky D. H. se nenachází viditelný biologický materiál. Na stěru zpod nehtů levé ruky D. H. byla zkoumáním v odvětví biologie prokázána přítomnost krve. Z izolátů DNA stěru zpod nehtů pravé ruky byl stanoven úplný profil DNA jedné osoby. Porovnáním profilu DNA byla zjištěna individuální shoda s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Z izolátů DNA stěru zpod nehtů levé ruky byl stanoven smíšený profil DNA, ve kterém lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Majoritní složka profilu DNA vykazuje individuální shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku poškozeného D. H.. Minoritní složka profilu DNA byla vyhodnocena jako neupotřebitelná.
75. Toto odborné vyjádření tak pouze potvrdilo, že v případě zajištěného nože se jedná o nůž použitý k napadení poškozeného (nástroj trestné činnosti) a v případě mikiny (v souladu s doznáním obžalovaného) o mikinu užívanou obžalovaným, na které jsou krevní stopy krve poškozeného.
76. K otázce rozsahu a charakteru zranění poškozeného D. H. byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, pitevní protokol (prohlídka a pitva mrtvoly č. l. 376-413) znalců MUDr. Mgr. Tomáše Vojtíška, Ph.D. a MUDr. Jana Krajsy, Ph.D. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku byla prokázána jednotlivá zranění na těle poškozeného a jejich popis, kdy poškozený D. H. utrpěl celkem dvě bodně řezné rány lokalizované na levé (boční) straně hrudníku. Obě rány byly způsobeny bodným mechanismem ostrým předmětem s břitem. První rána pronikla do levé pohrudniční dutiny a způsobila průbod levé plíce. Rána byla hluboká zhruba 19 cm. Druhá rána pronikla rovněž do levé pohrudniční dutiny s průbodem levé plíce, a navíc pokračovala vícečetným (minimálně dvojitým) kanálem do srdce, jícnu a pravé plíce. Tato druhá rána byla hluboká zhruba 23 cm. Jako bezprostřední příčinu smrti určili znalci zakrvácení pohrudničních dutin při vícečetném bodném poranění hrudníku.
77. K době předpokládaného úmrtí (a tedy i napadení) znalci nejprve uvedli, že provedená měření indikují jako datum smrti den 13. prosince 2023, s vyšší mírou pravděpodobnosti v době mezi 10:00 hod. a 18:15 hod. Zároveň však upozornili, že rozvoj posmrtných změn je u každého jedince velice individuální. Údaj o smrti poškozeného v čase kolem 04:00 hod. ráno dne 13. prosince 2023 tak znalci považují za reálně možný.
78. Co se týče mechanismu zranění, uvedli soudní znalci, že obě bodnořezné rány byly způsobeny bodným mechanismem, tj. působením ostrého nástroje s břitem v jeho dlouhé ose proti tělu poškozeného, a to na levé polovině hrudníku. Obě rány při svém průniku do hrudníku prošly alespoň částečně přes žebra, tedy intenzita bodnutí musela být relativně vysoká. U rány označené č. 2 znalci konstatovali, že použitý ostrý nástroj se musel v ráně pohybovat, tzn. minimálně jednou muselo dojít k jeho povytažení a opětovnému vbodnutí. U těchto ran nelze určit, která vznikla dříve, obě vykazovaly znaky vitální reakce, tedy vzniku zaživa.
79. Mimo bodných ran zjištěné úrazové změny (krevní výrony) jsou necharakteristické a znalci je nepovažují za známky obrany poškozeného před útokem další osoby. Znalci dále uvedli, že jakkoli při bodnořezných poraněních bývá obecně možnost obrany zachována delší dobu, řádově se jedná o desítky sekund po vzniku zranění, tak sebepoškozující jednání poškozeného považují znalci za vysoce nepravděpodobné. Naopak mechanismus vzniku smrtelných zranění odpovídá útoku ostrým předmětem druhou osobou.
80. K možnému postavení obžalovaného a poškozeného v době napadení znalci uvedli, že údaje obžalovaného o tom, že stál od poškozeného asi 20 až 40 cm a v té chvíli jej bodnul, považují ze soudně-lékařského hlediska za přípustné (arg.: v zásadě tyto údaje odpovídají výsledkům pitvy). Jeho další subjektivní údaje o (střední) intenzitě útoku však závěrům znaleckého zkoumání neodpovídají, když fakticky užitá intenzita byla minimálně vyšší. Navíc s údaji obžalovaného nekorespondují ani znalecké závěry o povytažení bodného nástroje (opakovaném bodnutí) v případě jedné z ran (označené ve znaleckém posudku jako č. 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

81. Ke znalcům předloženému zajištěnému noži, který měl být dle výpovědi obžalovaného (a následně i dle vyhodnocení odborného vyjádření) vražedným nástrojem, znalci uvedli, že uvedený nůž je plně způsobilý ke vzniku poranění, které utrpěl poškozený. Orientační hloubka bodných kanálů může být delší než vlastní délka čepele použitého nástroje zejména při vbodnutí nože vyšší intenzitou vzhledem k možnému stlačení stěny hrudní či pruniku části rukojeti nože do rány (bodného kanálu).
82. Na závěr znalci uvedli, že toxikologickým vyšetřením zjištěná hladina alkoholu v krvi poškozeného v době smrti (0,39 g/kg) svědčí pro požití alkoholu v době před smrtí, ale bez podstatného ovlivnění v době smrti. Pozn. tato by mohla souviset se dvěma lahvemi od piva, které se nacházely na stolku vedle postele, kde byl nalezen poškozený, když jinak další vypité lahve byly u stěny nábytku.
83. V hlavním líčení dne 5. 12. 2024 na svých závěrech setrvali. K možné věrohodnosti údajů obžalovaného ohledně průběhu napadení, po předložení náčrtku místa činu se zakresleným pohybem obžalovaného a poškozeného (ve verzi obžalovaného) a předestření jeho údajů, uvedli, že pokud by to jednání rozfázovali, tak při postavení osob obličejí přímo proti sobě, tak bodnutí útočící osoby z boku pravou rukou proti levé straně hrudníku bránící se osoby, je z jejich hlediska možné. Co se týká další části, tedy, že by osoba stojící v čele postele spadla a zůstala ležet tak, jak byl poškozený nalezen, tak uvedli, že toto nesvědčí pro variantu bezvládného upadnutí do postele. Ze soudně lékařské praxe je ale známo, že po bodněrezném poranění je relativně dlouho zachována schopnost jednání napadeného. Takže za předpokladu, pokud tam došlo ještě k nějakému aktivnímu pohybu poškozeného, tak je možné i toto konečné místo nálezu těla. Na tomto závěru pak setrvali i v rámci poukazu na charakter těla poškozeného a údajný směr úderu proti jeho tělu v nové verzi obžalovaného (směrem od postele ke kuchyňské lince, zprava doleva), když samozřejmě nelze vyloučit různé další okolnosti, např. na které noze měl přenesenou váhu, jestli byl nakloněný, zakloněný apod., kdy nelze predikovat přesnou polohu, do které by spadl, ale ta poloha, která je nakreslená v náčrtku, hlavou k hlavě postele, tak neodpovídá obžalovaným popisovanému okamžitému prakticky bezvládnému pádu po vzniku poranění na levé straně hrudníku. Možnost „přikrytí se“ poškozeným peřinou je možná, když tomu nic nebrání, pokud ten člověk měl zachované základní životní funkce plus nějaké vědomí. Zde nemusí dojít k okamžité smrti, takže se může sám aktivně přikrýt. K technické přijatelnosti nově prezentované obhajoby ohledně postavení a způsobu uchopení nože (možnosti dosažení určité vzdálenosti rukou při možné pohyblivosti horní části těla) pak uvedli, že ze soudně lékařského hlediska se k tomuto nemohou vyjádřit.
84. Na dotazy dále upřesnili, že dvojí bodný kanál v zásadě nemohl vzniknout jinak, než povytažením a znovu zaražením použitého nástroje, byť v rámci drobných variant to může probíhat různým způsobem. Určitě to vzniklo tak, že došlo k povytažení nože ve vztahu k tělu. V praxi k tomu může dojít tím, že nůž je třeba na jednom místě držen (pevně fixován) rukou, a to tělo se pohne a dochází ke změnám vzájemné polohy mezi útočником a obětí. Nelze říci, že by se muselo jednat o „ucuknutí“ těla napadeného (jak jako pravděpodobnou reakci dotazem presumoval obhájce). Zpětně nelze určit, zda to vzniklo tím, že poškozený „ucukl“, udělal krok, nebo že udělal krok ten útočník.
85. Na dotaz, zda předmětná zranění vedou (obecně) k tomu, že se tělo bezvládně svalí na zem, nebo se dá předpokládat ještě krátkodobá aktivní schopnost reagovat, uvedli, že to je vždycky individuální, záleží samozřejmě na rozsahu zranění, respektive jaká je anatomická lokalizace poranění. U zranění, u kterých je patogeneze v podobě krvácení, tak tam se setkávají i s relativně velkou schopností jednání po určitou krátkou dobu, těch až několik desítek sekund, ale je to zase individuální, jinými slovy dvě osoby se stejným zraněním, podobného charakteru mohou reagovat různě a nedokáží se tak vyjádřit, co by bylo pravděpodobnější.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

86. K variantě prezentované obžalobou, tedy, že nedošlo k napadení ve stoje tváří v tvář, ale že došlo k napadení ležící osoby, uvedli, že i toto je možné za předpokladu, že zraněné místo muselo být útočníkovi dostupné, ale určitě by našli spoustu dalších variant. Každopádně by ležící osoba musela být natočena mírně na pravý bok a levá horní končetina by musela být v poloze, aby úderu nebránila („nezavazela“). K možnosti zasazení úderu v poloze, jak byl zemřelý nalezen, pak doplnili, že i toto je teoreticky možné, ale vzhledem k tomu, že poškozený ležel relativně blízko stěny, což omezuje manévrovací prostor (útočníka), musel by být nůž zabodnut vyšší intenzitou (větší než při bodnutí s náprahem), okamžitou, opravdu velkou silou (i s přihlédnutím k ostrosti nástroje), kdy intenzita typově svědčila spíše pro zasazení v rámci nějakého rozmachu než jen z přiloženého nože.
87. Obě varianty, jak ve verzi obžaloby, tak ve verzi obžalovaného, jsou ze soudně lékařského hlediska teoreticky možné, kdy oni nemají metody, jak zpětně ze zranění dovozovat průběh (či pravděpodobnost) děje, když stejné zranění může vzniknout více mechanismy. Ani jedna z těchto variant není extrémně natolik krkolomná, aby vznikaly nějaké pochybnosti.
88. K možnosti dosahu obžalovaného (v jím prezentované verzi) na nůž se nebyli schopni ze soudně lékařského hlediska vyjádřit, když uvedli, že obecně to, kam až dosáhne, záleží na výšce člověka, délce paží a případně pohybu a naklonění, kam až dosáhne, aniž by ztratil stabilitu, což ale považují za notorietu, nikoliv že je to soudně lékařská vědomost. Případné posouzení by muselo souviset s vyšetřovacím pokusem (muselo by být vyzkoušeno) a pokud by toto mělo být předmětem zkoumání vysloveně znaleckého, tak by to byl znalec na sport a tělovýchovu. Na dotaz ohledně možného dosahu v případě, že by tělo bylo nějak fixováno (zde držen poškozeným za oděv či rameno), tak opakovaně uvedli, že to je individuální, ale opět se nejedná o znalecký závěr, blíže se k tomu nejsou schopni vyjádřit.
89. Z těchto důkazů tak bylo jednoznačně prokázáno, že útoky nožem s vysokou intenzitou směřovaly do míst, kde se nachází životně důležité orgány. S ohledem na charakter útoků, jejich intenzitu, použitou zbraň, místo, kam údery směřovaly, lze tedy jednoznačně dovodit srozumění obžalovaného v době útoku s příslušným následkem, tedy minimálně akceptaci možného způsobení usmrcení poškozeného. Zde soud přihlédl ke skutečnosti, že to byl právě obžalovaný, kdo do (jím tvrzeného) slovního (a případně fyzického s minimální intenzitou, pouhým držením) konfliktu vtáhl zbraň za situace, kdy původní konflikt probíhal beze zbraní a musel si být vědom možnosti i smrtelného zranění při útoku ostrým nožem na oblast levé strany hrudníku poškozeného.
90. K otázce ovlivnění poškozeného alkoholem či jinými toxickými a omamnými látkami byl v přípravném řízení v návaznosti na závěry pitvy zpracován znalecký posudek, toxikologické vyšetření, znalkyně Mgr. Andrey Brzobohatě Ph.D. (č. l. 419-424), který byl v hlavním líčení dne 5. 12. 2024 čten. Z jeho závěrů vyplývá, že ve vzorcích moči, jater a ledvin poškozeného (odebraných v rámci soudní pitvy dne 14. 12. 2024) byl prokázán metoprolol a coffein, v žaludečním obsahu nebyly prokázány žádné toxikologicky významné látky. V krvi bylo stanoveno 0,39 g/kg (‰ - promile) etanolu a 0,03 mg/l metoprololu a byl prokázán coffein. Metoprolol je účinnou složkou různých léků, kdy zjištěná hodnota odpovídá terapeutické hladině. Nález coffeinu je pak toxikologicky nevýznamný.
91. Ze záznamu hovoru na tísňovou linku (č.l. 4-7, včetně přiloženého CD) v souladu s údaji obžalovaného (k identifikaci volajícího) bylo prokázáno, že obžalovaný A. P. telefonoval na linku 112 dne 14. prosince 2023 v čase 07:07 hodin z mobilního telefonu volacího čísla XXXXX a IMEI: XXXXX (tedy odlišného přístroje od těch, co byly následně zkoumány) a sdělil, že se mu už „dva dny neozývá kamarád, u kterého bydlí“. Dále uvedl i toto: „A mám takový divný tušení, že měl tady konflikt s jedním pánem, kterej ho už napadl jednou. Ten pán je vyfocenej na telefonu. Pan domácí, co bydlí s náma, tak ho odtud, z toho baráku, vykopl a já si nejsem jistý, protože tohle není normální...“. Z takto vedeného hovoru je nejen zřejmá snaha zakrýt svůj podíl na trestné Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

činnosti, ale i snaha obvinít zcela jinou osobu ze spáchání trestného činu, s poukazem na to, že s ní měl nedávno poškozený konflikt. V telefonátu obžalovaný poté i výslovně jmenuje F. P. z V. B., se kterým měl dle jeho slov poškozený konflikt (což odpovídá údajům svědka R.).

92. Z kamerových záznamů Městské policie V. B. snímajících prostor M. N. bylo mj. prokázáno, že v bytě užívaném poškozeným H. a s jeho souhlasem i obžalovaným P. se dne 12. 12. 2023 zdržoval od 09:37 hod., kdy se vrátil tmavým vozidlem s označením taxi, které mělo na levých předních dveřích samolepku s číslem XXXX (kdy se jedná o kontakt „G. P.“ v telefonu obžalovaného), kdy případný odchod po cca 15. hodině není registrován. V případě poškozeného je registrován jeho odchod s igelitkou ve 14:43 hod. a návrat zpět v 15:00 hod, což koresponduje s údaji svědka H. (nákup pív) a časově i s následnou komunikací obžalovaného. Dne 13. 12. 2023 se rozsvítilo světlo až v 06:24 hod. (nikoli jak je ve vyhodnocení policejního orgánu č. l. 141-143 mylně dovozováno již kolem 04:01 hod, kdy toto světlo je ve dvou oknech vedlejšího bytu) a bylo zhasnuto v 06:35 hod. V navazujícím čase 06:59 hod. pak z domu vychází postava, kdy by se mělo jednat o obžalovaného. V čase cca 09:56 hod. kolem domu prochází obžalovaný (jednoznačně identifikován mj. oděvem, modrými montérkami se shodnými znaky, reflexními prvky, jako měl obžalovaný na sobě při zadržení) a zachází do restaurace ve vedlejším domě. Restauraci pak opouští v čase 10:45 hod. a vchází do vchodu domu, kde je byt poškozeného (tedy vrací se „domů“), kde setrvává až do 14:48 hod., kdy vychází z domu a odchází z náměstí. Ve 14:51 hod. se opětovně objevuje v záznamu kamery směřující na náměstí, kdy pravděpodobně vchází do podniku na dolní straně náměstí (u zelené cedule Starobrn), po pár vteřinách vychází ven, na chvíli zajde za roh z náměstí a poté jde k levým vchodovým dveřím domu, kde bydlí (nese něco v pravé ruce), tam chvíli stojí, přesune se k pravým vchodovým dveřím, kde opět chvíli stojí a následně odchází pryč z náměstí. Do domu se pak opět vrací v čase 17:19 hod. V bytě se po zbytek dne rozsvěcuje pouze krátkodobě (v čase 17:28-17:29 hod. a 18:30-18:31 hod.). Stejně krátké rozsvícení probíhá i dne 14. 12. 2023, kdy se rozsvěcuje v 01:13 hod. a zhasíná v 01:14 hod., případně se rozsvěcuje v 05:12 hod. a zhasíná v 05:13 hod., kdy v této době (v 05:14 hod.) obžalovaný (identifikovatelný opět dle oděvu) opět odchází z domu.
93. Z těchto záznamů tak je možné dovodit, že v bytě poškozeného v době, kdy mělo dojít k napadení, s vysokou mírou pravděpodobnosti nesvítilo interiérové světlo (s možnou výhradou, pokud by k napadení nedošlo v době od 06:24 hod. do 06:35 hod.), což odpovídá prvotním údajům obžalovaného o světelných podmínkách v bytě v době napadení (bylo „jakkž takž“ vidět). Stejně tak je možné uzavřít, že po usmrčení poškozeného obžalovaný opakovaně byt opouštěl a opět se do něj vracel.
94. Těmito záznamy tak lze mít za prokázané části údajů obžalovaného v rozsahu jeho pohybu, tedy, že od večerních hodin dne 12. 12. 2023 se zdržoval společně s poškozeným D. H. v jím užívaném bytě v domě č. p. 14 na Masarykově náměstí ve V. B.. Následující den 13. 12. 2023 došlo v přesně nezjištěné době brzkých ranních hodin k vraždě poškozeného D. H., po které (v přesně nezjištěné časové návaznosti, tedy zda ihned, či s výrazným časovým odstupem) obžalovaný A. P. v cca 07:00 hod. z domu odchází. Tento den se do domu opakovaně vrací, kdy se nakonec zde zdržuje až do ranních hodin dne 14. 12. 2023, kdy z domu odchází kolem 05:14 hodin.
95. Ze záznamů z prodejny T. V. ve Velké B. je zřejmé, že dne 14. 12. 2023 v čase 08:59:11 hod. (viz záznam Camera 03 zachycující vchod) vchází do této prodejny obžalovaný A. P. v oblečení, ve kterém byl později zadržen s (prázdnou) lahví, pravděpodobně od piva, v ruce a v čase 08:59:54 hod. po jejím vrácení a zjevně vyplacení zálohy za lahev (viz záznam Camera 05 zachycující prostor pokladny) z prodejny odchází. Tento den, byť záznam prostoru vchodu je na předloženém záznamu až od času 08:35:16 hod., je evidentní, že si již v čase 08:19:40-08:20:50 hod. kupuje nějaké zboží, pravděpodobně „panáky“ alkoholu (viz záznam Camera 05 zachycující prostor pokladny) a následně komunikuje s dalším nakupujícím, když záznam prostoru pokladny je zachycen již od času Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

07:43:45 hod. V zásadě ale tento záznam nemá žádnou vypovídací hodnotu k zažalovanému skutku, když je až z následujícího dne a s ohledem na dobu záznamu pak nemá ani vypovídací hodnotu k údajům svědkyně S., která popisovala nákup obžalovaného v jinou dobu.

96. V rámci vyhodnocení zajištěných dat z mobilního telefonu značky XXXXX telefonní číslo XXXXX a SIM karty operátora O2 č. XXXXX vydaných obžalovaným A.m P. (viz výpis dat č. l. 159-188 + CD č. l. 541) bylo mimo již výše zmíněné komunikace mj. prokázáno, že z tohoto telefonu byly v době od 07:39:09 hodin dne 13. 12. 2023 (tedy již po úmrtí poškozeného) do 11:28:34 hodin dne 14. 12. 2023 činěny opakované pokusy (celkem 4x) volat telefonní číslo poškozeného H.. V této době, po úmrtí poškozeného do svého zadržení, obžalovaný komunikuje či se snaží komunikovat s kontakty „S.“, „K. J.“ (hovor není přijat), „V.“ a „K.“. Před vraždou poslední volané číslo (bez vlastního hovoru) je na kontakt S., a to opakovaně mezi 20:21:59-20:23:55 hodin dne 12. 12. 2023. Z hlediska teoreticky možné snahy obžalovaného získat ubytování je zjevné, že v době od 11. 12. 2023 do 12. 12. 2023 mimo běžných („pracovních“) kontaktů se svědkem K.. (toto jsou navíc jediné SMS v dané době), obžalovaný komunikuje (zde myšleno volá či pokouší se volat) se „S.“, kontaktem „V.“ (V. P.), M. M. (bez faktického hovoru) a kontaktem „G. P.“ (dva hovory dne 12. 12. 2023 v délce 10 a 27 sekund).
97. Pokud bude soud vycházet z toho, že již dne 11. 12. 2023 mohl být obžalovaný P. informován poškozeným H., že má opustit jím užívaný byt, lze teoreticky připustit, že toto mohlo proběhnout nejen osobně po jeho návratu, ale i dříve telefonicky, kdy v čase 11:31:44 hod. začal hovor, kdy volajícím byl právě poškozený, který trval cca 2,5 minuty. Jediná další aktivita toho dne je pak (opakovaný či vzájemný) pokus o volání (případně prozvonění) s kontaktem „S.“ v čase cca 17:46 hod. Rozhodně tento den (pondělí 11. 12. 2023) tak nelze hovořit o nějakých telefonních aktivitách obžalovaného souvisejících se snahou zajistit si ubytování, jak by mohlo z údajů obžalovaného vyznívat (a jak by mělo odpovídat údajům o průběhu vzájemné komunikace svědka H.).
98. Dne 12. 12. 2023 ráno kolem sedmé hodiny je obžalovaný v kontaktu se svědkem K., což zjevně souvisí s odjezdem do práce. V 08:46 hod. pak obžalovaný poprvé volá telefonní číslo XXXXX (kontakt G. P.), kdy dle internetových údajů (viz č. l. 578-579) se jedná o taxislužbu P. G., a tento hovor v délce necelé půlminuty tak logicky souvisí s odjezdem obžalovaného z místa práce (a příjezdem k bydlšti). Další telefonát obžalovaného na tento kontakt a navazující odpověď je v čase 09:11 hod., což pravděpodobně odpovídá době opuštění pracoviště, jak je zmiňuje i svědek K., jehož hovory v této době (ani později kolem 13. hodiny) obžalovaný nepřijímá (jsou vedeny jako zmeškané). Kolem 10:00 hod. probíhá hovor s kontaktem „S.“, který mu zpětně volá. Další komunikace je pak z času kolem 15. hodiny, kdy nejprve se jedná v čase 14:55 hod. o volání (na či z) kontaktu „S.“ bez reálného hovoru, poté v čase 15:04 hod. obžalovaný volá kontakt „V“ (který mu odpovídá v čase 15:11 hod., hovor cca 30 vteřin) a v čase 15:05 hod. kontakt „M. M.“ (bez hovoru). Další hovory, resp. volání (tedy bez hovoru), jsou pak opět na kontakty „K.“ a „S.“. Vzhledem k údajům svědků A. a P. se jako jediná varianta kontaktu na bydlení pak teoreticky nabízí M. M., ale zásadní je, že doba těchto kontaktů koresponduje s údaji svědka H. a nepřímo i obžalovaného a potvrzuje tak variantu komunikace svědka H. s obžalovaným až dne 12. 12. 2023.
99. Lze tak uzavřít, že získané informace z tohoto mobilního telefonu v zásadě potvrzují údaje dalších svědků o vzájemné komunikaci (např. svědka K. či svědka P.), případně prokazují i jiný (větší) rozsah vzájemných kontaktů, než je svědky zmiňováno (viz svědkyně A.), ale k vlastnímu skutku nemají přímou vypovídací hodnotu s tou výhradou, že prokazují (nepřímo) dobu výzvy k opuštění bytu ze strany svědka H. a (přímo) snahu obžalovaného vytvořit si jakousi možnou formu obhajoby (prezentovanou i dalším osobám) účelovým voláním na telefon poškozeného v době, kdy věděl, že je tento po smrti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

100. V rámci vyhodnocení zajištěných dat z mobilního telefonu poškozeného značky XXXXX telefonní číslo XXXXX a SIM karty operátora O2 č. XXXXX zajištěného dne 18. 12. 2023 při ohledání místa činu u zadního vchodu do Polikliniky V. B. (viz výpis dat č. l. 192-216 + CD č. l. 542), bylo, mimo již výše uvedeného, prokázáno, že (poškozeným) poslední volané číslo před vraždou bylo s kontaktem „A.“, a to ve 13:25:35 hodin dne 12. 12. 2023, kdy tento hovor navazoval na předchozí příchozí hovor s touto osobou v čase 12:13:24 hodin dne 12. 12. 2023. Tato komunikace tak odpovídá údajům svědka A. H., kdy tento je zjevně kontakt „A.“ (viz telefonní číslo XXXXX). Poslední příchozí SMS před vraždou přišla z telefonního čísla XXXXX dne 12. 12. 2024 ve 20:30 hodin ve znění: „Zítra 13. 12. 2023 je distribuce pro XXXXX“. Další SMS je pak až ze dne 13. 12. 2024 v 07:50 hodin od osoby V. P. (kontakt „V.“): „Kup ty vodky dve. cau“. Následují dvě SMS od V. P., že mu poškozený nebere telefon. Další 3 SMS od odesílatele ČSOB (dle policejního orgánu nezajímavé) pak informují o zaúčtování plateb kartou na účtu č. XXXXX dne 13. 12. 2023 v 15:41:07 hodin částky 69,40 Kč, dne 13. 12. 2023 v 16:07:13 hodin částky 373,00 Kč a dne 14. 12. 2023 v 16:16:50 hodin částky 3.000,00 Kč. K uvedeným SMS, s ohledem na potvrzování plateb v době po úmrtí poškozeného (a částečně i po zadržení obžalovaného), soud vyžádal zprávu ČSOB a.s. (č. l. 545-555), ze které vyplývá, že všechny platby proběhly ještě za života poškozeného (ve dnech 11. a 12. prosince 2023), kartou, která byla nalezena v peněžence poškozeného při ohledání místa činu (viz její číslo a specifický symbol plateb) a lze tak dovozovat, že se jednalo o platby poškozeného.
101. V případě dat z tohoto mobilního telefonu tak lze uzavřít, že z těchto dat nevyplývají žádné pro rozhodnutí relevantní informace. Fakticky je pouze potvrzeno, že se jedná o mobilní telefon poškozeného a případně konkrétní údaje svědků o vzájemném kontaktu (viz zejména svědek P., případně H.), což je možné hodnotit v rámci jejich věrohodnosti (viz výše u jednotlivých svědků), či již výše zmiňovaná snaha obžalovaného o jistou formu obhajoby (že o úmrtí poškozeného do určité doby nevěděl).
102. Z připojených trestních spisů týkajících se obžalovaného bylo shodně jako v této trestní věci (viz jeho prvotní údaje) prokázáno, mimo zásadních rozsudkových dat, které jsou podrobně zmíněny v části týkající se trestu, že obžalovaný v rámci svých údajů manipuluje s realitou, resp. uvádí nepravdivé údaje. Zde lze zejména poukázat na okolnosti trestného jednání souvisejícího s napadením jeho tehdejší přítelkyně E. P. (viz spisy Okresního soudu v Havlíčkově Brodě sp. zn. 1 T 87/2009 a Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. 13 T 121/2009). V trestní věci Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. 13 T 121/2009 přitom poškozený vyhrožoval za použití nože zabitím jí a dalších osob (její dcery), kdy motivace jeho jednání dle závěrů znaleckého posudku byla neurotická reakce při stresu, frustraci, odmítnutí atd.
103. Na základě těchto důkazů považoval soud jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokázané, a to tak že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak ostatně vyžaduje ustanovení § 2 odstavec 5 trestního řádu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech proto uznal obžalovaného vinným skutkem tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku, když dospěl k následujícímu závěru:
104. Obžalovaný A. P. v době a místě popsaném ve výroku rozsudku, po předchozím konfliktu, fyzicky napadl nožem poškozeného H. a způsobil mu zranění neslučitelná se životem, podrobně popsaná ve výroku rozsudku, kterým poškozený na místě podlehl.
105. Tyto závěry soud částečně musel, za užití procesní zásady „in dubio pro reo“, vybudovat na údajích samotného obžalovaného (pokud tyto nebyly objektivně vyvráceny), kdy takto je nutno vnímat především údaj o předchozím konfliktu, kdy zde soud podpůrně akceptoval závěry znaleckého Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

posudku z odvětví psychologie. Znalkyně, jako variantu odpovídající osobnosti obžalovaného, zde preferovala akutní reakci na jím neakceptovaný podnět (zde ranní „hádku“), oproti variantě prezentované obžalobou, tedy napadení poškozeného ve spánku (či minimálně ještě v posteli), což by odpovídalo jednání promyšlenému delší dobu.

106. Zde dále ke skutkovým závěrům, zejména ohledně rozsahu napadení a stavu obžalovaného, soud považuje za nutné primárně zrekapitulovat obhajobu obžalovaného, tak, jak se postupně vyvíjela, kdy z tohoto důvodu jsou jeho údaje podrobně popsány i v rámci popisu jeho výpovědí. Pomíneli prvotní popírání trestného jednání a následné doznání obsahově kopírované sdělením obvinění a obžalobou v rámci podání vysvětlení, ke kterým nelze z procesních důvodů přihlížet, tak (procesně řádně) obžalovaný nejprve (dne 15. 12. 2023) fakticky akceptoval skutkový popis v rámci usnesení o zahájení trestního stíhání, který mimo jiné obsahoval údaje o tom, že z dřevěného stojanu na nože, který se nacházel na pracovní desce kuchyňské linky, vzal nůž ..., když uvedl, že popisovaného jednání se dopustil s výhradou úmyslu poškozeného zabít. Popis skutkového děje, tedy co a jak dělal, přitom primárně (logicky) vycházel z jeho doznání v rámci výsledku podezřelé osoby. V rámci vazebního zasedání (dne 16. 12. 2023) k vlastnímu průběhu napadení sám uvedl, že se nejprve s poškozeným hádali, poškozený pak začal křičet, že zavolá policii a on jej bodl za situace, kdy poškozený neměl zbraň. Toto mělo proběhnout kolem čtvrté hodiny ranní, kdy opakovaně mj. zmínil, že tam nebylo mnoho světla (arg.: „jakž takž bylo vidět“). Následně na dotazy dodal, že ráno, jak vstal, šel k poškozenému, jak byl u postele, tak poškozený do něj strčil, on pak strčil do poškozeného. Pak poškozený začal křičet a on sáhl po noži. Po první ráně poškozený začal křičet, říkal mu, že je hajzl, a tak jej (v afektu) bodl ještě jednou. Poškozeného bodl „středními“ údery, kdy nůž vždy po ráně ihned vytáhl. Věděl, že „jedna rána bude stačit“. Pak už nevěděl, co má dělat, byl to zkrat. Poškozený byl za 5 vteřin mrtvý. Záchranku nevolal, nůž zabalil do mikiny a hodil ho do kontejneru. Mimo tohoto si vzal ještě mobil poškozeného, asi ze strachu, že by mu někdo volal. Že se má odstěhovat (tedy v pátek „vypadnout“) mu poškozený řekl v pondělí. To ráno se jej ptal, jestli si to nechce rozmyslet.
107. Popisované světelné podmínky logicky navozovaly úvahu, že k napadení muselo dojít před rozsvícením interiérového světla, když vypínač (jediný soudem v obytné místnosti registrovaný) je (dle videozáznamu) na stěně u kuchyňské linky (tedy mimo přímou trasu obžalovaného k posteli poškozeného). Tuto skutečnost soud zmiňuje zejména k prvotně prezentovaným podmínkám rozsvícení světla v bytě (právě kolem čtvrté hodiny ranní). Vzhledem ke skutečnosti, že z provedeného dokazování bylo prokázáno, že k vlastnímu rozsvícení světla v bytě došlo výrazně později, lze tento popis vnímat jako reálný popis stavu.
108. V rámci vyjádření k obžalobě, mimo silně zdůrazňovaného strachu a afektu, bylo k vlastnímu skutkovému ději prezentováno, že prvotní informace o nutnosti se vystěhovat byla z pondělí 11. prosince 2023, kdy přišel domů a s poškozeným tam byl svědek H., který mu nevybíravým způsobem sdělil, že se má do pátku odstěhovat (odlišně od předchozích údajů, že mu toto řekl poškozený). Ještě za přítomnosti svědka H. se tedy pokoušel zajistit si telefonicky náhradní bydlení, což se mu ale nepodařilo.
109. Zde k této prezentaci (požadavku na vystěhování se, prvotně v pondělí 11. 12. 2023), která se objevuje již v první procesní výpovědi (v rámci vazebního zasedání) je nutno zohlednit objektivní záznamy telekomunikačního provozu jeho mobilního telefonu, ze kterého k datu 11. 12. 2023 po cca 16.30 hod. (tedy možnosti jeho návratu z práce dle svědka K.) je (až do 05:55 hod. dne 12. 12. 2023) pouze 2x zaznamenán pokus o volání (délka hovoru 00:00:00) s kontaktem „S.“ v době cca 17:46 hod. V případě verze obžalovaného o návratu mezi 18:00-18:30 hod. (v rámci údajů v hlavním líčení) pak není zaznamenán žádný hovor ani pokus o něj. Rozhodně se tedy dne 11. 12. 2023 nemohlo z jeho strany jednat o nějakou aktivní snahu telefonicky si zajistit ubytování.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

110. Svědek H. přítom komunikaci s obžalovaným situuje až do úterý dne 12. 12. 2023 (někdy po 14:30 hod.) a nepřímou tuto variantu potvrzuje i svědek P., který zmiňuje odhodlání poškozeného tento den vyřešit situaci s obžalovaným. Tomuto datu pak logicky odpovídá i zaznamenaná komunikace na mobilu poškozeného (se svědkem H.) i obžalovaného, který se zhruba od 15. hodiny snaží komunikovat s dalšími osobami (viz vyhodnocení výše).
111. Soud tak toto datum 12. 12. 2023 (kolem 15:00 hod.) vnímá jako okamžik, kdy musel obžalovaný nejpozději pochopit, že jeho vystěhování je reálnou, poškozeným požadovanou situací. Případné výzvy samotného poškozeného, které teoreticky mohly proběhnout již dne 11. 12. 2023, zjevně takto nevnímal.
112. Další údaje v rámci vyjádření se pak vztahují k ránu 13. 12. 2023, kdy je okolo čtvrté hodiny ranní zmiňován jeho pokus o domluvu s poškozeným. Poškozený však vůbec nebyl ochoten uvažovat o tom, že by jej nechal v bytě déle, což vedlo k vzájemné slovní rozepři a následné potyčce, při které poškozený obžalovanému sdělil, aby z bytu vypadl ihned, nebo na něj zavolá policii. Právě v tomto okamžiku měl obžalovaný dostat hrozný strach z toho, že jej policie skutečně vykáže z bytu a on ve venkovním mrazivém počasí nepřežije. Sálh tedy za sebe (nikoli vedle sebe, jak zmiňuje později) na kuchyňskou linku, kde nahmatl nůž, a poškozeného, který s ním v tu chvíli cloumal, dvakrát bodnul do jeho levého boku. Poškozený se následně svalil na svou postel, strhnul na sebe příkrývku a po chvíli se přestal hýbat.
113. Tyto údaje z hlediska vlastního konfliktu již popisují cloumání ze strany poškozeného, nikoli prvotně popisované pouhé (vzájemné) strčení do sebe před křikem poškozeného, a to i v době, kdy se měl obžalovaný údajně natahovat pro nůž. Tento popis držení (cloumání ze strany poškozeného) výrazně problematizuje možnost dosáhnout v této pozici na kuchyňskou linku, jak bylo zmíněno již výše. Popis konce konfliktu, prakticky bezvládný pád poškozeného (svalení se), je pak v rozporu i se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, kdy při obžalovaným prezentovaném vzájemném postoji bez dalšího pohybu je naprosto vyloučené konečné umístění těla poškozeného.
114. V hlavním líčení dne 14. 11. 2024 pak obžalovaný uvedl, že v pondělí 11. 12. 2023 po návratu z práce kolem 18.00-18.30 hod. mu svědek H. (po vysprchování) v přítomnosti poškozeného oznámil, že se má do pátku vystěhovat (arg.: „prostě v pátek vypadneš ...“). Tedy opět toto prvotní oznámení situuje do pondělí 11. 12. 2023 a následně tuto lhůtu spojuje s termínem „3 dny“, které měl mít na vystěhování (arg.: „měl daný limit 3 dny“ apod.). Dne 12. 12. 2023 šel do práce jako vždy, ale odešel z práce dříve a zkoušel hledat nějaké bydlení, kde by u nějakého kamaráda aspoň mohl přespát svátky. Bohužel nic takového nenašel, všechno bylo marné. Večer přišel domů, kdy s poškozeným H. spolu naprosto nemluvili. Zde je nutno konstatovat, že i tento popis je opět v rozporu s objektivními důkazy, které prokazují příjezd obžalovaného vozidlem taxi již v dopoledních hodinách. K popisu vlastního konfliktu pak uvedl, že ve středu 13. 12. 2023 vstávali oba ve 04.00 hod., on šel k posteli poškozeného, a ještě jednou ho prosil, zdali by mu nenechal delší čas na to, aby si mohl něco najít. V té době poškozený ještě ležel a on u něj v podstatě napůl klečel. Pak se poškozený posadil a on ho znovu prosil, jestli by jej (tam) nenechal 2-3 týdny, že po Novém roce si určitě něco najde. Nato se poškozený postavil, řekl, že zavolá okamžitě policii a že jej ten den nechá okamžitě vystěhovat, že nebude čekat 3 dny. Poté mezi nimi došlo ke vzájemné potyčce, kdy se levou rukou natáhl na kuchyňskou linku pro nůž a 2x poškozeného bodnul, a ten se svalil na postel a strhl na sebe příkrývku.
115. Nově pak popisuje svůj stav v době po činu, nyní již s popisem, že byl v afektu, v šoku, byl zpocený, nevěděl, co má dělat. Nůž zahodil do dřezu a z bytu odešel. Logicky tento popis nasvědčuje odchodu prakticky ihned (či v dohledné době) po napadení. Z kamerových záznamů je přítom zjevné, že z místa odešel až po delší době (cca po třech hodinách) od jím tvrzené doby konfliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

Pokud by měly být pravdivé tyto údaje, tak by k napadení poškozeného muselo dojít v odlišné době.

116. V rámci podrobnějšího popisu kontaktu s poškozeným dne 13. 12. 2023 uvedl, že v počátku komunikace poškozený ležel a nemluvil, naopak on se ho ptal, jestli si s ním může promluvit, jestli by mu dal ještě nějaký čas navíc. Nato mu poškozený řekl: „Ne, neexistuje, vystěhuješ se do pátku“. Protože na něj neustále naléhal, tak se poškozený posadil, a když naléhal dál, tak se postavil a chytil jej jednou rukou za oděv (kdy názorně ukázal na oblast ve středu hrudníku pod krkem) a druhou se mu opíral o rameno. On sám udělal to samé (pravděpodobně v logice následných údajů jen chycením poškozeného a nikoli opřením se druhou rukou o jeho rameno), a protože mu levá ruka zůstala volná (což lze vyložit jen tak, že druhá byla nějakým způsobem „zaměstnána“, např. držením poškozeného, jak zmínil následně), tak se s ní natáhl ke kuchyňské lince (která byla vzdálena právě na délku natažené ruky), kde vzal do levé ruky nůž, který ležel přímo na kuchyňské lince. Zde pak uvedl, že jak jej poškozený držel, tak tím pádem měl volnou levou stranu hrudníku. On si přehodil nůž z levé ruky do pravé (což upřesnil s tím, že poškozeného pravou rukou pustil, a naopak ho zpátky pod krkem chytil levou rukou) a poškozeného 2x bodnul do levé strany hrudníku. Tento popis fakticky znamená, že musel uvažovat, kam poškozeného bodnout, a tomu přizpůsobit i držení nože (ono přehození). Po napadení pak poškozený H. spadl na postel a strhl na sebe přikrývku. Víc nic neřekl, akorát zachroptěl, vyšla z něho bílá pěna. Na doplňující dotaz ohledně vzájemného držení (proč jej chytil a držel poškozený), pak ne zcela konzistentně s dalšími údaji nově uvedl, že poškozený se chtěl natáhnout pro telefon, kterým by zavolał policii. On mu v tom zabránil tím, že ho chytil také pod krk a držel ho dál od telefonu, aby na něho nedosáhl. Tento popis, logicky navazující na předchozí údaje o „výhrůžce“ poškozeného, že zavolał policii, přitom posouvá původně deklarované držení a prvotní fyzickou aktivitu ze strany poškozeného do zcela nové roviny, a to pouhé snahy natáhnout se po mobilním telefonu, a naopak prokazuje aktivní roli obžalovaného ve snaze mu v tomto zabránit.
117. Ve vztahu k těmto údajům je nutné dále zmínit onen již dříve prezentovaný termín „3 dny“. Obecně rozdíl mezi pondělím a pátkem (případně interval pondělí až pátek) nebude pravděpodobně popisován jako tři dny, i když zahrnuje fakticky 3 celé dny, ale spíše bude užita formulace čtyři dny (možná pět dnů). I tato skutečnost tak poukazuje na kratší dobu (tedy interval od úterý do pátku) a logicky nepřímou potvrzuje komunikaci se svědkem H. až odpoledne 12. 12. 2023.
118. Z hlediska důvodu a rozsahu pohybu obžalovaného a poškozeného je tak zcela zjevné, že dochází k postupnému „rozšiřování“ a „upřesňování“ popisu, kdy v konečném důsledku obžalovaný doznává jiný důvod držení, než je prezentován v počátku (snahu zabránit poškozenému použít mobilní telefon) a na to navazující napadení nožem. Tato skutečnost pak svědčí pro jiný důvod napadení, než postupně deklarovaný „strach ze smrti“ (zde viz i závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie).
119. V hlavním líčení dne 5. 12. 2024 pak do nákresu místa činu doplnil trasu svého pohybu daný den ráno po probuzení. Takto zakreslil pohyb od své postele směrem k posteli poškozeného (podél nábytkové stěny, nikoli přímo podél postelí) a místo jejich konfliktu, kdy nyní situoval vzájemné čelně čelní postavení (a držení) do prostoru před stolkem a křesly, kdy dále uvedl, že od napadení do pádu poškozeného na postel nedošlo k žádné změně v jejich postavení, on s mrtvolou nehýbal. K natažení pro nůž uvedl, že se pro něj natahoval na kuchyňskou linku, k prostoru dřezu, přes stůl (což i demonstroval pohybem levé ruky doleva, fakticky upažením s náklonem celého těla), nikoli za sebe (jak zněl, v kontextu dosavadních údajů, dotaz), kdy prostor mezi ním a kuchyňskou linkou, kde je jen stolek, který má cca 70 cm, nebyl nijak velký (arg.: nebylo to těžké proto, aby se pro ten nůž natáhl). Na dotaz obhájce, jak byla zhruba široká ulička mezi kuchyňskou linkou a tím dalším nábytkem, co tam byl, pak uvedl, že tam se dalo jen těžko projít, bylo to tak zhruba na postavu. Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

člověka. Z videozáznamu, fotodokumentace a zejména náčrtu ohledání místa činu je přitom zjevné, že tento prostor je přibližně stejně široký jako prostor, kde mělo dojít ke konfliktu (dle náčrtu cca 60 cm, dle popisu ohledání 55 cm, viz č. l. 34).

120. K popisované problematice možného dosáhnutí na nůž volně položený na kuchyňské lince, odkazuje soud na již výše učiněné závěry, kdy pro stručnost uzavírá, že ve verzi prezentované obžalovaným (nůž na dosah natažené paže) je tato situace z hlediska rozměrů, uspořádání prostoru a možné délky paže obžalovaného prakticky vyloučená. Případná teoretická varianta nepřímou nabízená obhájcem jako důvod odmítnutí vyšetřovacího pokusu, tedy možnost „držení se“ postavy poškozeného a tím zvětšení rozsahu dosahu při náklonu, je přitom v rozporu se všemi dosud nabízenými variantami držení (viz i ono „cloumání“).
121. Soud pak i s přihlédnutím k dalším výše zmíněným důkazům uzavřel, že poté, co byl obžalovaný s jistotou dne 12. 12. 2023 svědkem H. a s jistou mírou pravděpodobnosti již i dne 11. 12. 2023 samotným poškozeným vyzván k opuštění bytu poškozeného, tak se v ranních hodinách dne 13. 12. 2023 pokusil s poškozeným dohodnout minimálně změnu (prodloužení) termínu. Vzhledem k nevěrohodnosti údajů obžalovaného nelze daný následný konflikt časově zcela přesně zařadit (tak, jak činila obžaloba), kdy ale musel proběhnout do odchodu obžalovaného z domu, kdy ani jím tvrzený čas, krátce po 4. hodině ranní, není vyloučen. Skutečnost, že mezi obžalovaným a poškozeným následně došlo ke konfliktu, mimo údajů samotného obžalovaného, nepřímou vyplývá i ze závěrů znalkyň z oddělení psychiatrie a psychologie, kdy s ohledem na osobnost obžalovaného tyto preferovaly onen akutní situační konflikt oproti variantě obžaloby, tedy faktického zákeřného napadení spícího či ležícího poškozeného. Vlastní průběh konfliktu, opět při nevěrohodnosti údajů obžalovaného (viz popis změn jeho popisu), nelze zpětně jednoznačně specifikovat, jisté je, že v jeho průběhu obžalovaný napadl poškozeného dvěma údery nožem, který musel dostat do ruky jiným než jím naposledy prezentovaným způsobem. Tedy musel, v návaznosti na zmíněný konflikt, učinit několik kroků ke kuchyňské lince, kde si ho mohl vzít (pokud samozřejmě jej nezískal jinde a jinak). Tato skutečnost, fakticky jedna z obžalovaným akceptovaných variant skutku (viz výše), pak dostatečně vyplývá z provedení dokazování a zároveň prakticky vylučuje obhajobou tvrzenou situaci napadení z omluvitelných důvodů.
122. K možnému afektu je nutno uzavřít, že obžalovaný jednal v prostém afektu zlosti, pravděpodobně potencovaném i onou deklarovanou obavou z pobytu „na ulici“, ale jak vyplývá i ze závěrů znalkyň z oddělení psychiatrie a psychologie, jeho jím prezentované jednání, tedy konkrétní příprava na bodnutí poškozeného (ono „přehazování si“ nože z ruky do ruky včetně odůvodnění – odkrytí prostoru) jednoznačně svědčí pro rozumovou korekci (vyhodnocení) vlastního jednání, a ve spojení se závěry o nutnosti učinit další kroky k získání této zbraně, pak lze jednoznačně uzavřít, že se nejednalo o náhodný akt, ale o jistým způsobem, byť krátkodobě, promyšlené jednání, a tedy jednání s rozmyslem.
123. S ohledem na výše popsané závěry soud proto při zachování totožnosti skutku oproti obžalobě částečně pozměnil skutkovou větu v souladu s výsledky provedení dokazování. S ohledem na popsané závěry ohledně doby spáchání skutku tuto upravil oproti obžalobou zmiňované době mezi 04:00 hod až 04:15 hod. vycházející z chybně interpretovaných kamerových záznamů, na přesně nezjištěnou dobu brzkých ranních hodin uvedeného dne, což reflektuje jak objektivní skutečnost, že v této době (v cca 07:40 hod.) již poškozený nekomunikoval (viz záznamy komunikačního provozu), tak i případné doznání obžalovaného, případně objektivní údaje ve vztahu k jeho odchodu z domu (v cca 07:00 hod.). Dále soud upřesnil ve výroku rozsudku úmysl obžalovaného ve vztahu ke způsobení následku s tím, že popsal variantu minimálně úmyslu nepřímého k usmrcení, kdy vycházel z provedení dokazování ve vztahu k charakteru napadení a závěrů znalců. Podrobnosti k úvahám o charakteru úmyslu jsou podrobně rozvedeny níže v pasáži věnované právní kvalifikaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

124. Soud nedoplňoval dokazování, a to ať již prvotně navržené obhajobou, tedy výslech svědkyně B. R. k prokázání bezproblémové povahy vztahu mezi obžalovaným a poškozeným v měsících před spácháním skutku, tak případně k odstranění či objasnění rozporů ve výpovědích svědků, tak jak byly již výše popsány. Na výpovědi svědkyně R. ze strany obžalovaného přitom nebylo trváno poté, co soud provedl úřední záznam o jejím podání vysvětlení. Její osobní výslech před soudem tak lze považovat za nadbytečný. Rozpory ve výpovědích svědků (např. svědkyně A. k době a rozsahu komunikace s obžalovaným, případně jejímu obsahu v případě svědka K.) pak nejsou z hlediska skutkových zjištění tak důležité, aby bylo nutné je odstraňovat osobním výslechem těchto svědků (viz hodnocení jejich výpovědí výše).

B/ Právní kvalifikace

125. Trestné jednání obžalovaného spočívalo v tom, že v rámci prvotně verbálního konfliktu, který sám eskaloval zapojením a užitím nože, napadl poškozeného mj. opakovanými údery předmětem schopným působit důrazněji (nožem), do míst, kde jsou uloženy důležité orgány (do oblasti hrudníku – srdce, plíce). Právě s ohledem na opakovanost úderů a stejně tak charakter použité zbraně a místa, kam napadení směřovalo si musel být vědom možného následku a s tímto být s ohledem na své faktické jednání v době útoku srozuměn.
126. Následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s popsaným trestným jednáním obžalovaného bylo zranění poškozeného, které mělo za následek jeho smrt v důsledku zakrvácení do levé pohrudniční dutiny, a to poměrně krátce po napadení.
127. Obžalovaný A. P. svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví, který je objektem zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku. Život člověka je jednoznačně prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zvláštní zájem, což je ostatně vyjádřeno i v článku VI. Listiny základních práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku ČR. Citované zákonné ustanovení mimo jiné zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být zbaven života, kdy i s ohledem na rozsah trestněprávní ochrany, resp. možné sankce, je zřejmé, že se jedná o prioritně chráněný zájem.
128. Vedle naplnění znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) se soud zabýval také dalšími obligatorními formálními znaky zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku, a to zejména znakem subjektu, jímž se rozumí věk (§ 25 trestního zákoníku) a přičetnost pachatele (§ 26 trestního zákoníku) a subjektivní stránky.
129. Z provedeného dokazování bylo prokázáno, že obžalovaný byl v době spáchání trestného činu zletilý, čímž naplnil podmínku věku podle § 25 trestního zákoníku. Ustanovení § 26 trestního zákoníku potom vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho nebezpečnost pro společnost a svoje jednání ovládat.
130. K posouzení otázky přičetnosti (duševního stavu a osobnostní struktury) obžalovaného byly v přípravném řízení zpracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, specializace klinická psychologie (č. l. 432-466), kdy znalkyně čerpaly vedle trestního spisu i z lékařské dokumentace obžalovaného A. P.. Z té (nad rámec přiznávaných údajů obžalovaným) vyplynulo, že obžalovaný byl celkem 5x hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v Jihlavě. Jednalo se o léčbu závislosti na alkoholu, kdy se i ambulantně léčil Antabusem. Tento lék sám vysadil, jednou jej tzv. přepil. Z průběhu jeho hospitalizací bylo zjištěno, že byl nedůvěřivý k lékařům, vztahovačný, zvýšeně impulzivní, impulzivitu v sobě potlačoval a docházelo u něj k neadekvátním reakcím, např. ve skupině přátel. Lékaři uváděli ve své dokumentaci i jeho úvahy o suicidii. Soudní znalkyně byly rovněž dne 5. 12. 2024 vyslechnuty v hlavním líčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

131. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zpracovaného MUDr. Martou Holanovou, bylo prokázáno, že obžalovaný v době spáchání trestného činu netrpěl a ani v současnosti netrpí psychotickou ani jinou forenzně závažnou duševní poruchou. Obžalovaný ale trpí smíšenou poruchou osobnosti, která je anetická, narcistická, sociálně maladaptivní, histriónská a nezdrženlivá, má zvýšený sklon k dráždivosti a může reagovat slovně i fyzicky agresivně. Má subnormní, nepěstěný intelekt. Rozumové schopnosti klinicky odpovídají dolnímu pásmu normy, stejně tak kognitivní funkce jsou přiměřeně zachovány, stav nesvědčí pro hrubší poškození mozku. Vlivem letitého abusu alkoholu a způsobu života je jeho osobnost deprivovaná (zpustlá), pro kterou je typická náchyllost k selhání. Depravace osobnosti obžalovaného je pouze vystupňovaným projevem deficitu v oblasti charakteru a vnějších forem jednání, osobnost je nezdrženlivá a impulsivní v oblasti sebeovládání a autoregulace. Je závislý na alkoholu, má vůči němu zvýšenou toleranci, ale je schopen od něj abstinovat, kdy zná účinky alkoholu na své jednání. Abusus jiných návykových látek obžalovaný popírá. V inkriminované době (páchání zločinu vraždy) se nacházel ve stavu afektu zlosti a na své jednání si pamatuje. Pokud v té době nebyl pod vlivem alkoholu, pak jeho schopnost rozpoznávací byla zachována a schopnost ovládací byla nepodstatnou měrou snížena vlivem afektu zlosti u patologicky strukturované osobnosti. Pokud v inkriminované době jednal pod vlivem alkoholu, pak tento neměl forenzně významný vliv, tedy i v takovém případě byla jeho schopnost rozpoznávací zachována a schopnost ovládací nepodstatnou měrou snížena včetně vlivu afektu zlosti u patologicky strukturované osobnosti. V současné době je schopen chápat smysl trestního řízení.
132. K pobytu obžalovaného na svobodě, jeho nebezpečnosti pro sebe a své okolí, a tedy případným podmínkám ukládání zejména ochranného léčení, znalkyně z psychiatrického hlediska uvedla, že pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný. Obžalovaný je sice závislý na alkoholu, ale jeho požívání ovládá a zná účinky alkoholu na své jednání. Sám nemá potřebu léčby a abstinenci odmítá. Jeho osobnostní porucha pak není léčbou změnitelná. Nejsou proto důvody pro uložení žádného druhu ochranného léčení.
133. Ve vztahu k obecné i specifické věrohodnosti údajů obžalovaného pak nelze přehlédnout závěry znalkyně ohledně vystupování obžalovaného v rámci znaleckého zkoumání, kdy znalkyně uvedla, že obžalovaný působil sebevědomě, sebejistě, místy se litoval, jindy předváděl, zvýšeně svá sdělení kontroloval a někdy opravoval či upozorňoval na skutečnosti, které by měly být ve znaleckém posudku zaznamenány. Informace ad hoc pozměňoval a zřetelné byly manipulativní tendence. Obžalovaný má jako narcistická osobnost sklon využívat jiné, manipulovat s nimi pro vlastní prospěch, jednat účelově.
134. V hlavním líčení na svých závěrech setrvala, kdy vysvětlila, že afekt zlosti je běžná, přirozená, nikoli patologická reakce ale u patologicky strukturované osobnosti je průběh nápadnější. K prezentované obhajobě o stavu strachu apod. v důsledku ztráty bydlení a potenciálního ohrožení života uvedla, že se v podstatě jednalo o jistou sebelítost, kdy nelze z psychiatrického hlediska říci, že by se jednalo o patologii. K možnosti rozsahu afektu (zúžení jeho schopnosti rozpoznávací a ovládací) uvedla, že jeho rozhodování bylo zkratkovité, ale věděl, co dělá a okolnosti promýšlel, ale sebestředným způsobem (arg.: „mohl prásknout dveřmi“). Po předstření popisu jednání obžalovaného (včetně jím prezentovaných úvah) uvedla, že se nejednalo o mimořádný ani patologický afekt. K možnosti požívání alkoholu obžalovaným před činem uvedla, že tento své údaje měnil, ale nelze vyloučit, že před či po skutku alkohol požil, ale pro její závěry je podstatné, že si pamatuje okolnosti činu, má vysokou toleranci vůči alkoholu, je na něho zvyklý, zná své reakce, jak reaguje pod požitím alkoholu a byl schopen prakticky krátce po tomto činu fungovat, jako by se nic nestalo, tzn., fungoval, chodil, vracel se, věděl, kombinoval, plánoval atd. Sice si nemyslí, že by tento čin měl dopředu promyšlený, ale nedělalo mu žádný etický nebo jiný problém nastoupit v tom systému dalších kroků do jakési situace, která by ho mohla vyvinut. Zde na dotaz k jimi Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

popisovanému jednání obžalovaného, tedy primárnímu popírání požití alkoholu a následnému požadavku na uvedení v posudku právě nově deklarovaného předchozího požití alkoholu, (obecně k věrohodnosti údajů obžalovaného) uvedla, že účelové změny výpovědí, promýšlení věci ex post jsou v jeho případě možné, když má velmi deprivovanou osobnost a má předchozí zkušenosti z předchozích konfliktů a vyšetření či léčeb. Poté co byla seznámena s vlastním obsahem předchozích odsouzení (nikoli jen opisem RT) zejména skutkem v případě vydírání (napadení nožem, výhrůžky smrti atd.) uvedla, že toto ji v kontextu systému, ve kterém žil (pohyboval se), nepřekvapuje, kdy obecně toto probíhá velmi často v rámci opilosti. K prezentované sebe prezentaci obžalovaného (obecně že je slušný člověk, tedy nikdy se nepral apod., případně jak v připojeném spise deklaruje má „vyšší postavení“) uvedla, že toto souvisí s hystriónskou částí osobnosti, kdy má tendenci předvádět se v určitém světle a svým způsobem se ospravedlňovat.

135. Na dotazy obhájce obecně k afektu (případně konkrétně k afektu zlosti) pak doplnila, že afekt je velmi rychlá emoční reakce na stav, který toho člověka nějak dekompenzuje z běžného způsobu prožívání. Jako příklad uvedla stav, kdy někomu spadne na nohu kladivo, kdy tento asi zřejmě neříká: „No, to jsem nešikovný“, ale začne třeba křičet, anebo na někoho nadávat, nebo řekne nějaké sprosté slovo. Tento popsáný afekt reaguje na bolest, ale může to být reakce na jakoukoliv mimořádnou situaci, těžko říct, co všechno může tuto situaci navodit, ale afekty patří do našeho života, někdo má k tomu větší sklon, někdo menší a lépe se ovládá. Nicméně je to normální stav, který každý běžný člověk ve svém životě zná, ale lidé, kteří jsou patologicky strukturovaní, zejména ti, kteří jsou třeba životem, který vedou, změněni, což je i případ obžalovaného, tak tyto osoby velice snadno a rychleji podléhají těmto stavům, takže potom dochází na základě pocitu křivdy, nepochopení a zkušeností, které mají, k jakýmsi rychlým silným reakcím. Afekt je tedy krátkodobě probíhající stav, který odeznívá vždycky velice rychle, většinou vybitím toho afektu, tzn., že se něco stane, kdy do způsobu reakce se pak promítá struktura osobnosti. Někdy je to otázka vteřin, někdy třeba dozívá několik minut, ale v každém případě to netrvá jako stav deprese nebo nějaké rozlady apod., což už jsou dlouhodobé stavy. V (dalším) průběhu toho dne už obžalovaný P. stavem afektu ovlivněný nebyl (arg.: jakmile došlo k vybití toho afektu, tak bylo „hotovo“). Tedy ani za situace, když pak uvažoval o tom, jak ztlumit stopy (uvažoval racionálně). Fyziologické projevy během afektu (např. změny dýchání, zrudnutí apod.) vychází ze stresové situace, kdy afekt je prudká rychlá emoční reakce doprovázená vegetativními příznaky, které mohou být jakékoliv, protože tělo se dostává do prudké stresové reakce, kdy reaguje, ale je to krátkodobá záležitost. K dotazu, zda afekt (v tomto konkrétním případě) mohl vést k oslabení zábran pana obžalovaného a případně k oslabení nebo zúžení jeho vědomí, uvedla, že vědomí, tzn. schopnost vnímat co vidím a dělám, je i v afektu zachováno. Je zde pouze snížena schopnost se ovládnout, ale to neznamená „že všechno kolem sebe rozbiju“. Popis jednání obžalovaného, zejména to, jak si přehazoval nůž, tak to už je reakce na něco, kdy toto jednání má pod kontrolou, to už není to, co by nemohl ovládnout. V případě jednání obžalovaného pak zopakovala, že dle nich se jednalo o afekt zlosti, projev sebelítosti, obžalovaný nechtěl opustit byt a měl vztek, že to nešlo domluvit, nikoli, že by spouštěčem jeho jednání mohl být strach z nějakého následku jednání poškozeného (tedy co jej čeká, když bude muset opustit jeho byt). K dotazu, zda jeho jednání, kdy se vrátil do bytu poškozeného a přečkal tam noc, mohla ovlivnit skutečnost, že nebyl schopen vymyslet jinou alternativu, nebo že neměl kam jít, uvedla, že je to jistým způsobem věštění z křišťálové koule, ale osobně by usuzovala, že za prvé mu to nevadilo a za další neměl kam jít.
136. Ve vztahu k posouzení osobnosti, intelektu obžalovaného a možným motivům jeho jednání, a tedy obecně i k subjektivní stránce trestného činu, byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, specializace klinická psychologie, znalkyně PhDr. Marcely Langové Šindelářové. Z tohoto znaleckého posudku bylo prokázáno, že osobnost obžalovaného je osobností emočně chudou, s výraznými anetickými a asociálními rysy. Intelekt obžalovaného spadá do takzvaného hraničního pásma, nacházejícího se mezi pásmem intelektového defektu Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

a podprůměrem. V tomto pásmu se nachází jak verbální složka, tak složka nonverbální, přičemž verbální složka je o něco lepší než názorná. Z jednotlivých intelektových schopností je na nejnižší úrovni, tedy na úrovni defektu, schopnost porozumět a řešit sociální situace, kdy obžalovaný také disponuje jen defektní sociální přizpůsobivostí myšlení, tedy neuvažuje ve stejných souvislostech, v nichž uvažuje většina ostatních lidí. Chabý je také obecný g-faktor (pozn. faktor který určuje obecnou inteligenci, základní schopnost řešit problémy a komplikované úlohy). Nelze ale vyloučit, že výše uvedená úroveň intelektu je lehce podhodnocená, protože motivace posuzovaného k dosažení výkonu v prováděných diagnostických testech byla chabá.

137. Motivace obžalovaného k jeho jednání vyplynula z emoční reakce obžalovaného, kterou vyvolalo jemu nevyhovující jednání poškozeného. Obžalovaný je zaměřen sám na sebe s nepřiměřeným sebevědomím a pocitem výlučnosti. Zvýšeně o sebe dbá, má také sklon využívat jiné, manipulovat s nimi pro vlastní prospěch, jednat účelově. K vlastní osobě je zvýšeně citlivý a těžce snáší zpochybnění, kritiku, pokárání. Na tyto situace reaguje nepřiměřeně, vzhledem ke sklonu k dráždivosti může reagovat slovně i fyzicky agresivně. Jako narcistická osobnost má tendenci k odplatě za své ponížení a obtížně se s ním vyrovnává. Obžalovaný sám uváděl, že motivem jeho závažné agrese vůči poškozenému byl vztek (rozčilení z vyhoštění z bytu poškozeného), kdy tento stav popsal jako bezmocnost, beznaděj a nevděk. Zde o něco obsáhleji zmínila, že z psychologického hlediska se dle údajů od samotného posuzovaného jednalo o prudkou heteroagresivní reakci jako odpověď na aktuální a nečekanou hrozbu ztráty domova (s bezdomovectvím, které vnímal silně negativně, neboť s tímto měl ze svého minulého života dostatek negativních zkušeností). Jednalo se nicméně o reakci pouze a výhradně emoční, bez jakékoli vazby na konkrétní řešení situace. Více nelze samotný čin psychologicky posoudit, jelikož chybí objektivní informace. Informace poskytované obžalovaným mohou být zejména v důsledku výše zmíněných obranných mechanismů i velmi silně zkresleny; kromě toho výpovědi dalších osob, obsažené ve spisovém materiálu, poskytují i informace odlišné.
138. Následné jednání obžalovaného po činu (byť obžalovaným popisované rozporuplně, kdy na jednu stranu v rámci spisového materiálu zmiňuje přespání v bytě s mrtvým, ale v rámci znaleckého vyšetření naopak sdělil, že neví, jak to s jeho nocováním bylo, když se následujícího dne probudil v parku na lavičce), včetně právě schopnosti dále setrvávat s mrtvolou poškozeného v jedné místnosti, svědčí o jeho značné emoční plochosti a otrlosti a velmi výrazných anetických a asociálních osobnostních rysech. Prokazatelné je silné uplatnění výrazných asociálních rysů v jeho snaze de facto označit jiného konkrétního člověka (svědka P.) jako možného pachatele (zejména při uváděném motivu k tomuto jednání).
139. K agresivitě obžalovaného pak znalkyně uvedla, že spisový materiál obsahuje nemálo zmínek o jeho agresivitě pod vlivem alkoholu, který měl požívat. Pokud by se agresivní popudy v posuzovaném objevily, ovládat je bude vzhledem k defektu svých sebekorektivních mechanismů velmi špatně. Sebereflexe posuzovaného je nedostatečná, na čemž se podílejí jeho četné obranné mechanismy (sloužící pomocí deformace reality k uchování pozitivního sebeobrazu a sebeúcty) – v jeho případě se jedná o sebevyvíňování a extrapunitivitu (vinen “je ten druhý”), vytěsnění (co vnímá jako nežádoucí, pro něj prostě neexistuje), zlehčování nežádoucího...; sebekritičnost posuzovaného je tedy nedostatečná. Těmito obrannými mechanismy nejen způsobuje desorientaci v sobě samém, ale i deformaci vnímané reality. Realitu navíc deformuje i sklonem k taktizování a manipulacím. Stresové situace účinně řešit neumí, takovéto situace neumí dost dobře racionálně rozanalyzovat, své reakce v nich dostatečně nekontroluje; stresovou situací se vesměs ani dodatečně nezabývá, dokáže se myšlenek na ni zbavit (snadno tedy může dojít k tomu, že je analogickým stresovým situacím vystavován opakovaně).

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

140. Z hlediska prognózy dalšího vývoje a možné resocializace dále znalkyně uvedla, že osobnost posuzovaného je v jeho věku 54 let takového charakteru, že nedisponuje předpoklady pro své výraznější změny či nějaké další vyzrávání. Může ovšem těžit z prožitého, učinit tedy jistou korektivní zkušenost. Tato je ale na druhé straně silně omezena jejími výraznými anetickými a asociálními rysy. Vzhledem k těmto (anetickým a asociálním) osobnostním rysům obžalovaného (u něhož nelze výraznější osobnostní změny v jeho věku předpokládat, i když nelze vyloučit alespoň určitou schopnost poučit se z prožitého) je nutno uzavřít, že pokud se obžalovaný trestného jednání skutečně dopustil, nedisponuje jeho osobnost dostatečnými předpoklady pro úspěšnou resocializaci.
141. V rámci hlavního líčení na svých závěrech setrvala, kdy na dotazy ohledně afektu doplnila, že v tomto případě je psychologické hodnocení v podstatě shodné s hodnocením psychiatrickým. Jestliže se člověk dostane do stavu frustrace, tak velmi častou odpovědí je agrese. Ale proti agresi stojí jakási vyšší instance psychiky, tzn. korekce, etické city, mezi něž patří i potřeba neublížit druhému. U obžalovaného jsou to jeho anetické rysy, které podporují agresivní jednání v krizových situacích, a lze je sledovat i v jeho následném chování po zabití oběti, kdy dokázal setrvat ve stejné místnosti s mrtvolou zavražděného a snad tam (dle svých údajů) i přespát, což podle jejích zkušeností je situace velmi neobvyklá. Toto lidé obvykle nedělají, kdy naopak mají tendenci nějakým způsobem se od toho zavražděného člověka vzdálit. O anetičnosti obžalovaného svědčí i to, že se snažil nasměrovat pozornost policie na jiného (konkrétního) pachatele. Toto je také velmi neobvyklé, protože to, že se člověk snaží nějakým způsobem ze situace trochu vyvinut, ulehčit si ji, a nebýt potrestán, to bývá obvyklé. Že třeba tito lidé říkají, „to jsem já neudělal“, „to musel udělat někdo jiný“, to je také obvyklé, ale nasměrovat pozornost policie na konkrétního člověka, o němž ví, že už nějaké problémy se zavražděným měl, tak s tím se za své praxe nesetkala.
142. Při posouzení základních variant skutkového děje, tedy verze obžaloby o napadení poškozeného v posteli a verze obžalovaného o prvotním ranním konfliktu (ať již verbálním či částečně i fyzickém) uvedla, že z psychologického hlediska je varianta, kterou předkládá obžalovaný v porovnání s jeho osobností pravděpodobnější, byť jeho obecná věrohodnost je výrazným způsobem snižena.
143. Po seznámení se skutkovým popisem jednání, za které byl obžalovaný dříve odsouzen, uvedla, že toto potvrzuje její závěry, že u obžalovaného velmi snadno dochází k agresivní reakci, pokud se cítí nějakým způsobem ohrožen na svých potřebách, zejména když je narcistickou osobností, takže má pocit, že okolí by mu samozřejmě mělo vyhovět. Je to situace, kdy on reaguje agresí, a protože emoce, tedy i afekty, neovládá, tak potom jedná agresivně dle možností situace a proti jeho agresi nestojí žádné vyšší emoce (korekce), žádná etika. V nyní projednávané věci jeho jednání nebylo řešením situace jeho bydlení, to už by bývalo chtělo nějakou racionální úvahu, a pokud by k ní došlo, tak by bylo protismyslné ničit si jedinou možnost, jak si ještě dané ubytování protáhnout. Jeho jednání bylo řešením vzniklého afektu, odreagováním od vzniklého afektu bez nějaké další racionální úvahy.
144. K možnosti resocializace pak doplnila, že v případě osobnosti s anetickými a asociálními rysy je vždy riziko, že se v nějakých stresových problémových situacích bude chovat aneticky a asociálně.
145. Na dotazy obhájce obžalovaného pak potvrdila, že obžalovaný silně negativně vnímal hrozbu ztráty „domova“ a následné bezdomovectví, protože už s bezdomovectvím měl své negativní zkušenosti. Po prezentaci aktuálních zdravotních problémů obžalovaného (následků předchozího bezdomovectví), tedy voperovaného defibrilátoru a informací lékaře, že kdyby se ocitl opět bez domova, tak že by to nemusel přežít, v rámci dotazu na intenzitu tohoto prožitku, pak uvedla, že Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

toto samozřejmě to emoční prožívání situace umocňuje, navíc za situace, kdy si jiné bydlení nezajistil. Stejně tak jeho negativní reakci na ztrátu bydlení mohlo zesílit to, že stabilní bydlení u poškozeného, kterého považoval za kamaráda, vnímal jako jistý obrat k lepšímu ve svém životě.

146. K dotazu, zda onen prezentovaný strach ze ztráty domova, strach o život, mohl převážit nad normální reakcí ve vztahu k jeho následnému chování, tedy návratu do bytu, přestože v něm byla mrtvola, uvedla, že u normální zralé osobnosti by ten pocit, „já jsem teď kvůli svému pohodlí v bytě s mrtvým člověkem, kterého jsem zabil“, byl naprosto nepřijatelný. Tito lidé (z její dlouholeté zkušenosti ze znaleckého zkoumání) raději reagují jiným způsobem, snaží se uchýlit někam jinam, nebo eventuálně tu mrtvolu nějakým způsobem odklidit, ale nebýt prostě s ní v jednom prostoru. V případě obžalovaného tak jeho egoismus převážil nad jakoukoliv etikou.
147. Výše citované znalecké posudky považuje soud za úplné a řádné důkazy, na jejichž základě je možno spolehlivě uzavřít otázku přičetnosti obžalovaného. Těmito důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době spáchání trestného činu byly zachovány, kdy ovládací byly (či mohly být) nepatrně afektem zlosti sníženy. Soud proto konstatoval, že nenastaly podmínky pro posouzení obžalovaného jako nepřičetného pachatele ve smyslu ustanovení § 26 odstavec 1 trestního zákoníku či § 360 trestního zákoníku, ani se nejednalo o pachatele se zmenšenou přičetností ve smyslu ustanovení § 27 trestního zákoníku, když snížení ovládací schopnosti nesouviselo s duševní poruchou (dle § 123 trestního zákoníku), ale s afektem zlosti. Na základě této části dokazování dospěl soud v závěru, že obžalovaný byl v době spáchání trestného činu se zřetelem ke svému věku i duševnímu stavu trestně odpovědným, neboť naplnil podmínky věku i přičetnosti, jež jsou znaky subjektu (pachatele) trestného činu.
148. Za daného stavu byl obžalovaný, i přes případně požitý alkohol (zde viz i lahve od piva na stole), schopen rozpoznat škodlivost svého jednání. S ohledem na jeho intelektové schopnosti, bylo obžalovanému nepochybně známo, že se dopouští jednání škodlivého, když jeho rozumové schopnosti jsou sice v pásmu podprůměru, ovšem jedná se o skutečnosti obecně známé. Obžalovaný totiž opakovaně s vysokou intenzitou napadl jiného, a to dokonce nástrojem (nožem) směřujícím proti místům, kde se nacházejí důležité orgány (srdce, plíce atd.), jejichž poranění s sebou nese riziko smrtelného následku.
149. Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Zločin vraždy, jímž byl obžalovaný uznán vinným, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný (§ 13 odstavec 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku.
150. Závěry znaleckého zkoumání ohledně duševního stavu obžalovaného dle názoru soudu vyloučily úvahy o užití kvalifikace zavinění ve smyslu ustanovení § 16 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku jako nevědomé nedbalosti. Pro další specifikaci zavinění, ať už jako nevědomé nedbalosti podle § 16 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku nebo přímého nebo nepřímého úmyslu ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a), b) trestního zákoníku má pak význam charakter složky volní, tedy jak je výše rozvedeno, chtění nebo srozumění pachatele. V případě vědomé Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

nedbalosti si je pachatel vědom, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. V tomto konkrétním případě obžalovaný vědomě při napadení užil nože, kdy toto jednání představovalo fakticky porušení daného zájmu a nelze hovořit o možnosti, že by mohl, ať již z jakýchkoliv důvodů, spoléhat na to, že tato skutečnost nenastane. Pro závěr o konkrétní formě úmyslu usmrtit je nutno komplexně posoudit jednání pachatele, jeho motivaci, pohnutku, následek jednání. Závěr o tom, že čin byl spáchán úmyslně, lze v případech, kdy chybí doznání pachatele, nebo je jen částečné, činit nepřímou z okolností činu objektivní povahy, kterými jsou např. způsob jednání pachatele, povaha použitého nástroje, místo zásahu na těle poškozeného apod. Tyto okolnosti soud hodnotil všechny v jejich souvislostech.

151. U přímého úmyslu podle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku musí pachatel vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení a takto vědomě jedná. U nepřímého úmyslu podle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku musí pachatel vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem a pro případ, že jej způsobí, je s tím srozuměn. Srozumění pachatele u nepřímého úmyslu vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele ke způsobení následku relevantního pro trestní právo. V daném případě skutečností, která naznačovala aktivní volní vztah obžalovaného k tomuto následku, je rozsah (síla a opakovanost) a směr jeho útoku, ze kterých je zřejmé, že si musel být, a to i přes popsany počáteční afektivní stav, vědom následku, a to možného úmrtí poškozeného, neboť jeho údery byly vedeny značnou silou (viz závěry znalců z odvětví soudního lékařství) a směřovaly do místa levé strany hrudníku, kde jsou uloženy životně důležité lidské orgány (srdce, plíce). Jednoznačně lze takto dovodit minimálně srozumění dle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku.
152. Soud při hodnocení zavinění opírá svoje závěry o provedené důkazy, z nichž dovodil závěr o charakteru aktivního jednání obžalovaného vůči poškozenému za situace, kdy tento nepředstavoval adekvátní hrozbu, především o výše citované znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, jakož i další skutková zjištění, která se týkají objektivní stránky tohoto trestného činu, především jednání obžalovaného a způsobený následek (zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který se týká zranění poškozeného). V této souvislosti poukazuje soud zejména na závěry, které svědčí o tom, že obžalovaný jednal vůči poškozenému násilně, aktivně, kdy „zvýšil kvalitu“ konfliktu a fakticky jednal opakovaně.
153. Obžalovaný si tak musel být s ohledem na minimálně běžné rozumové schopnosti a znalosti vědom toho, že osoba (opakovaně) zasažená nožem s délkou čepele cca 20 cm (tedy poměrně velkým nožem) obecně do horní poloviny těla (specificky zejména do horní levé části hrudníku) má většinou zranění, která ji přímo ohrožují na životě a nikoli pouze na zdraví, kdy vyžadují v případě přežití vlastního útoku pro záchranu života intenzivní lékařskou péči (tedy zranění tohoto mechanismu mohou vést nejen k prakticky okamžitému úmrtí, ale i ke smrti v důsledku následného šoku, vykrvácení apod.) a s tímto jednáním i následkem byl srozuměn. Přitom zjevně věděl, že nelze násilím (a už vůbec ne bodáním ostrým předmětem dostatečné délky do míst uložení důležitých orgánů) nepřiměřeně reagovat na předchozí i jakkoli nevhodné jednání druhé osoby, pokud tato nepředstavovala v okamžiku použití zbraně přímou (adekvátní) hrozbu.
154. Soud tedy kvalifikoval zavinění obžalovaného, s ohledem na výše uvedené, minimálně jako nepřímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný vzhledem k užitému násilí, (užití nástroje, který dle § 118 trestního zákoníku lze charakterizovat jako zbraň, neboť jeho prostřednictvím bylo možno učinit útok proti tělu důraznější), kdy poškozeného napadl opakovanými údery do oblasti levé strany hrudníku, nepochybně musel vědět, že svým jednáním (s devastujícím charakterem pro možné přežití poškozeného) může poškozenému způsobit smrt a s tímto následkem byl srozuměn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

155. Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu, se soud zabýval i motivem, který je znakově fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu.
156. Motiv chování obžalovaného pak vysvětluje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, specializace klinická psychologie, tak jak bylo popsáno výše. V tomto konkrétním případě mohla být primárním motivem (dle údajů obžalovaného) nespokojenost s negativně vnímaným jednáním poškozeného (nedůvodná výzva k opuštění bytu s relativně krátkým časem k uskutečnění), které vnímal jako přímé ohrožení svého zdraví, kdy s přihlédnutím k osobnostní struktuře pak na toto neadekvátně reagoval fyzickým útokem na poškozeného v rámci primárně afektivní reakce na konkrétní stresovou situaci.
157. Právě myšlenkové pochody obžalovaného a jejich výraz navenek jsou pak zásadní pro právní kvalifikaci jejího jednání. Trestný čin vraždy obsahuje v odstavci prvním samostatnou skutkovou podstatu vraždy prosté, kdy pachatel jedná v náhlém hnutí mysli a v odstavci druhém další samostatnou, ve své podstatě kvalifikovanou skutkovou podstatu, kde je přísněji posuzováno, pokud dojde k usmrcení jiného s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. Tyto pojmy vymezují zvláštní kvalifikační okolnost, když představují spojení úvahy pachatele a z ní vzešlého úmyslu. Zde je vycházeno z toho, že volní jednání probíhá ve dvou etapách, rozhodovací a realizační a lze tedy hovořit o uváženém myšlenkovém procesu pachatele na rozdíl od afektu jako prudkého hnutí mysli. V daném případě soud, při zohlednění zejména závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, považuje jednání obžalovaného, kterým byl uznán vinným, za jednání (minimálně) s rozmyslem, tak jak je popsáno již v rámci skutkových zjištění.
158. Přestože obhajoba prakticky po celou dobu poukazuje na skutečnost, že obžalovaný jednal v afektu, jednalo se o pouhý afekt zlosti, vzteku, kdy jeho spouštěčem byl stav, kdy nedošlo k vyřešení situace v souladu s požadavky obžalovaného. Znalkyně z odvětví psychiatrie zde vyloučila, že by spouštěčem jeho jednání mohl být strach z nějakého následku jednání poškozeného (tedy co jej čeká, když bude muset opustit jeho byt), tedy primární byla agresivní reakce vůči poškozenému v důsledku jeho rozhodnutí, tedy fakticky pomsta. Samotným obžalovaným popisované jednání, tedy prezentovaná úvaha, jak a proč si přehazoval nůž, pak fakticky vylučuje onen afekt v rozsahu výrazného zúžení vědomí, když dle znalkyně se jedná o jednání, které má rozumově pod kontrolou, a nejedná se o nic, co by nebyl schopen ovládnout. Právě tyto úvahy přitom popisují vlastní (byť relativně krátký) rozmysl pachatele, kdy vnímá, jakým způsobem zaútočit vůči poškozenému a tento postup i realizuje. Toto jednání, přestože primárně je v širším pojetí afektivní, v daném okamžiku již vykazuje známky rozmyslu a nikoli vlastního afektu.
159. Soud se v rámci otázky právní kvalifikace pak (v návaznosti na obhajobu obžalovaného) zabýval i možným užitím privilegované skutkové podstaty trestného činu zabití podle § 141 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení je spáchání tohoto trestného činu úmyslným útokem pachatele na život jiného podmíněno buď silným rozrušením pachatele v době činu, které vyvolal strach, úlek, zmatek nebo jiné omluvitelné hnutí mysli pachatele (afektdelikt), anebo vyžaduje předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného (provokace). Strach, úlek nebo zmatek pachatele se podřazují pod obecný pojem omluvitelných hnutí mysli, která pocházejí z polehčujících a pochopitelných duševních stavů pachatele. Tato omluvitelná hnutí mysli mohou navazovat jen na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, protože musí vyvolat silné rozrušení pachatele. Nejedná se o pouhé silnější emoce, ale o emotivní prožitky vystupňované, které sice nutně neovlivňují přičetnost, ale vedou ke značnému zúžení vědomí pachatele a k oslabení jeho zábran. Stejně tak podmínka, spočívající v předchozím zavrženíhodném jednání poškozeného, negativní charakter tohoto provokujícího jednání poškozeného a jeho míra musí být v odpovídajícím poměru ke značnému
- Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

významu objektu skutkové podstaty zločinu zabití, jímž je lidský život. Mělo by tedy jít o úmyslné jednání poškozeného, které je mimořádně (extrémně) zlé, zraňující, ponižující nebo hrozící způsobením závažné újmy na právech.

160. Z hlediska výše uvedených skutečností druhou skupinu relevantních skutečností, kterou se ale soud zabýval prvotně, představují případy, kdy pachatel usmrtí jiného v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného (tzv. provokace). Jak již bylo výše zmíněno, musí jít přitom o mimořádně závažné a intenzivní jednání ze strany poškozeného, které osoba takovému jednání vystavená pocítuje jako zásadní újmu na svém zdraví, svobodě, důstojnosti, jako jednání ji extrémně poškozující, bolestivé, stresující či ponižující. Zákon zde nevyžaduje, aby pachatel jednal ve stavu silného rozrušení, nebo jiného omluvitelného hnutí myslí, nelze dokonce vyloučit možnost, že bude jednat i s určitou mírou racionality. Užití privilegované skutkové podstaty ale i zde bude připadat v úvahu jen tehdy, když i přes úmyslné způsobení smrtelného následku budou dány důvody pro shovívavější posouzení činu než v případě běžné vraždy. Logicky je pak třeba, aby míra provokujícího jednání poškozeného odpovídala významu objektu, který je chráněn prostřednictvím této skutkové podstaty.
161. V tomto konkrétním případě tak (jediné) jednání poškozeného, které obžalovaný mohl vnímat jako úkorné, představuje požadavek na opuštění bytu užívaného poškozeným, a to ať již s poskytnutím časového rámce či okamžitě (v soudem akceptované verzi obžalovaného o konfliktu dne 13. 12. 2023). Toto jednání ale v žádné ze zmiňovaných variant není možné pokládat za „zavrženíhodné jednání“ ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Zavrženíhodné jednání se totiž vyznačuje tím, že výrazně odporuje morálním zásadám, svědčí o závažném morálním narušení jednatelovy osoby, ukazuje na její značnou bezohlednost k zájmům jiných osob, vyhraněné sobectví, zjevnou neúctu a přezíravost k jiným osobám apod. Popsané jednání poškozeného ale tyto znaky nenaplnuje, když poškozený v rámci požadavku na ukončení pobytu obžalovaného v jeho bytě, což byla fakticky pouhá realizace jeho práva, primárně poskytl obžalovanému časový prostor k zajištění jiné formy ubytování. Navíc je otázkou, zda k tomuto postupu obžalovaný nezavdal příčinu odcizením finanční hotovosti poškozeného (viz údaje svědků, kteří takto popisují vnímání situace poškozeným).
162. Ostatně sám obžalovaný v rámci své obhajoby tuto variantu nezmiňuje, ale akcentuje výše popsanou první skupinu privilegujících okolností, tedy silné rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí myslí (tedy tzv. „afektdelikt“), které prezentuje ve formě obavy o vlastní život v případě nutnosti opustit dosud obývaný byt.
163. K těmto privilegujícím okolnostem je nutno obecně uvést, že takovéto silné rozrušení (afekt) vede k zúžení vědomí, ke snížení schopnosti pachatele jednat racionálně. Může se kumulovat postupně v důsledku negativních faktorů působících na psychiku pachatele, ale může být i okamžitou reakcí na jednorázový podnět. Pachatel může být k takovému jednání také individuálně disponován. Takový stav je zpravidla spojen s neurovegetativními projevy, které se mohou projevit i fyziologickými změnami organismu, a především emotivně vyhraněným jednáním pachatele. Ovšem ne každé rozrušení ze strachu, úleku či zmatku bude naplňovat znaky této privilegované podstaty, nýbrž jen to, které bude omluvitelné, lidsky pochopitelné a v jehož důsledku bude možno jednání pachatele posoudit ne sice jako beztrestné, ale jako výrazně méně závažné v porovnání s běžnými činy vraždy.
164. V daném konkrétním případě soud již ve skutkových zjištěních podrobně popsal jednání obžalovaného, které rozhodně nelze vnímat jako omluvitelné hnutí myslí. Afekt vzteku, hněvu, zloby, jednání ve snaze pomstít se osobě, kterou vnímá jako příčinu problémů, které musí řešit (odstranit ji), není tím, co by tato privilegovaná skutková podstata měla chránit. Soud proto v daném případě podmínky pro výše uvedený postup (posuzovat jeho jednání jako zločin zabití dle Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

§ 141 trestního zákoníku) neshledal, když jeho jednání nelze vnímat jako tzv. „afektdelikt“, byť prvotně v afektu jednal.

165. Na základě shora provedeného dokazování tedy soud jednoznačně konstatoval, že obžalovaný se dopustil trestného jednání tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno, kdy s rozmyslem úmyslně usmrtil jiného, a tím naplnil všechny formální znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odstavec 2 trestního zákoníku.
166. Jednání obžalovaného je ve smyslu § 12 odstavec 2 trestního zákoníku společensky škodlivé, přičemž v daném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

C/ Trest

167. Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odstavec 1 trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování pachatele po činu, a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před pachateli trestných činů, snaha zabránit obžalovanému v dalším páčání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence.
168. Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání obžalovaného za velmi závažné, a to zejména fakticky způsobeným fatálním následkem.
169. V případě obžalovaného A. P. vzal soud do úvahy skutečnost, že tento je rozvedený, otec dvou zletilých dětí, má střední vzdělání (vyučen traktorista mechanizátor), v současné době nezaměstnaný, je veden na úřadu práce, fakticky bezdomovec. Dle vlastních údajů je nemajetný, pobírá pouze podporu ve výši 1.100 Kč a stravenky v hodnotě 2.000 Kč (měsíčně) a příležitostně si přivydělává na brigádách jako stavební dělník. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob (č. l. 478 a 531) a připojených spisů bylo prokázáno, že byl opakovaně (4x) soudně trestán. V roce 2006 byl odsouzen k podmíněnému trestu za trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odstavec 1 písmeno a) trestního zákona č. 140/1961 Sb. Následně soud rozhodl o jeho osvědčení. V roce 2009 byl odsouzen Okresním soudem v Havlíčkově Brodě sp. zn. 1 T 87/2009 za trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odstavec 1, 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., a to opět k podmíněnému trestu. Následně byl odsouzen Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. 13 T 121/2009 za trestný čin vydírání podle § 235 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákona č. 140/1961 Sb., a to k souhrnnému podmíněnému trestu s dohledem, kdy za další samostatný trestný čin vydírání podle § 235 odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., soud upustil od uložení dalšího trestu a následně byl v této trestní věci účasten amnestie. Naposledy byl odsouzen v roce 2020 Okresním soudem v Jihlavě pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců. Dne 14. 2. 2023 se osvědčil. K těmto odsouzením tak v současné době již nelze přihlížet. Ze zprávy Rejstříku trestů, opisu z evidence přestupků (č. l. 477 a 532), bylo prokázáno, že nebyla nalezeny žádné informace o evidovaných přestupcích.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

170. Soud proto hodnotil jako polehčující okolnost ve smyslu § 41 písmeno b), l), m) trestního zákoníku tu skutečnost, že spáchal trestný čin v silném rozrušení, k trestnému jednání se (ovšem částečně a pod vlivem situace) doznal a napomáhal při objasňování své trestné činnosti (poskytl mj. údaje k zajištění důkazních předmětů). Jako okolnost přitěžující dle § 42 písmeno b) trestního zákoníku pak hodnotil to, že spáchal trestný čin z pomsty, nebo z jiné zvlášť zavrženíhodné pohnutky (vzteku), tedy v reakci na jím negativně vnímané rozhodnutí poškozeného. Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly. Soud nemohl jako okolnost polehčující dle § 41 písmeno o) trestního zákoníku vnímat jeho upřímnou lítost, kdy trestná činnost byla objektivně prokázána jinými důkazy a obžalovaným verbálně deklarovaná lítost byla projevena až po jeho zadržení v souvislosti s trestním stíháním (kdy ovšem nejprve trestnou činnost popřel), a nelze ji tak vnímat jako upřímnou. Stejně tak soud nemohl jako okolnost polehčující dle § 41 písmeno p) trestního zákoníku vnímat předchozí vedení řádného života, když je sice nutno na něj hledět jako na netrestaného, ale poslední odsouzení (podmíněný trest) skončilo relativně krátce před nyní projednávanou trestnou činností, a je tak zjevné, že v poslední době řádný život nevedl, když jeho jednání vedlo v roce 2020 k jeho odsouzení. Jako okolnost přitěžující dle § 42 písmeno a) trestního zákoníku pak nemohl vnímat spáchání trestného činu s rozmyslem, když tato skutečnost je již zákonným znakem užití skutkové podstaty trestného činu a nelze ji obžalovanému opakovaně přičítat. Stejně tak soud nemohl jako okolnost přitěžující dle § 42 písmeno q) trestního zákoníku vnímat ani předchozí odsouzení, když na obžalovaného je nutno hledět z tohoto hlediska jako na netrestaného (viz i výše).
171. Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu (povaze a závažnosti trestného činu) i osobě obžalovaného, jeho zdravotnímu stavu, intelektu, možnostem jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj (viz závěry znaleckého posudku), mu pak uložil trest odnětí svobody kolem (resp. nepatrně nad) 1/3 zákonné trestní sazby podle § 140 odstavec 2 trestního zákoníku, a to v trvání patnácti roků, když podle citovaného zákonného ustanovení bylo možno uložit trest odnětí svobody v rozmezí dvanácti až dvaceti let. Jednání obžalovaného přitom vykazuje známky vysoké společenské škodlivosti a lze je tak hodnotit v polovině stupně typového. Při této úvaze soud mimo vlastních skutkových okolností, reflektoval nejen faktický neodčinitelný následek, ale zohlednil i osobu a zdravotní stav obžalovaného, jeho částečné doznání a spolupráci s příslušnými orgány a stejně tak i skutečnost, že u obžalovaného nelze předpokládat lepší prognózu resocializace.
172. Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku pak soud zařadil obžalovaného pro výkon tohoto trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou, kdy jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice, neboť soud odsuzuje obžalovaného za zvlášť závažný zločin k trestu odnětí svobody ve výměře nejméně osmi let. Soud zde v případě tohoto obžalovaného s ohledem na dlouhodobost uloženého trestu neshledal podmínky pro využití moderačního ustanovení § 56 odstavec 3 trestního zákoníku pro zařazení do jiného (mírnějšího) typu věznice, přestože z hlediska výkonu trestu se jedná o osobu prvotrestanou.
173. Dále pak soud zvažoval, i s ohledem na původní návrh obžaloby, uložení trestu propadnutí věci spočívající v propadnutí věci užitě k trestné činnosti, a to kuchyňského nože černé barvy, který je t. č. přílohou spisu, kdy je obecný zájem společnosti na tom, aby takovéto věci nadále nebyly k dispozici pachatelů trestné činnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že se nejednalo o nůž obžalovaného, ale poškozeného, jak vyplývá z výpovědi obžalovaného, pak daný trest neuložil, když pro jeho uložení nejsou splněny zákonné podmínky. Ani alternativa ochranného opatření zabránění věci, která by teoreticky přicházela do úvahy za situace, když se jedná o věc užitou k trestné činnosti, dle názoru soudu není akceptovatelná. Kuchyňský nůž sám o sobě nepředstavuje takovou hrozbu pro společnost (případně bezpečnost lidí a majetku) aby bylo nutné reagovat tímto způsobem.
- Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

174. Tento trest, tak jak byl uložen, dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak zejména individuální prevence, kdy je nutno jej považovat za trest přiměřený, zohledňující všechny okolnosti jednání a osoby tohoto obžalovaného (akceptující i jeho současný procesní postoj). Právě výměra nepodmíněného trestu odnětí svobody je v aktuální situaci dle názoru soudu nejefektivnějším způsobem budoucí ochrany společnosti i obžalovaného před dalším obdobným jednáním.

D/Náhrada škody

175. V rámci adhezního řízení, které je součástí řízení trestního, rozhoduje soud o nárocích na náhradu škody těch poškozených, kteří se řádně a včas připojili k trestnímu řízení a výši svého nároku prokázali. Vzhledem k tomu, že poškozená A. K. (jediná žijící příbuzná zemřelého poškozeného) ani Oborová zdravotní pojišťovna České republiky, jejímž pojištěncem v době napadení byl poškozený, se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody či nemajetkové újmy nepřipojily, tak o jejich případných nárocích proto soud nerozhodoval (viz č. l. 350 a 357).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo, vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Brno 12. prosince 2024

Mgr. Aleš Novotný v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.